Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Gazeta învăţămîntului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂŢĂMÎNTULUI ŞI CULTURII ŞI AL COMITETULUI CENTRAL AL SINDICATULUI MUNCITORILOR DIN ÎNVĂŢĂMÎNT ŞI CULTURĂ

Anul XI, Nr. 544 — Vineri 18 decembrie 1959 — 8 pagini 25 bani

Sarcini importante ale organizaţiilor sindicale

Plenara din 3-5 decembrie a.c. a C.C. al P.M.R., care a făcut un rodnic bilanţ al activităţii desfăşurate de poporul nostru pentru dezvoltarea continuă a economiei naţionale şi a stabilit sarcinile planului de stat pe anul 1960, mobilizează pe toţi oamenii muncii din ţara noastră la noi şi mari înfăptuiri. Alături de întreg poporul muncitor, oamenii şcolii au primit cu însufleţire documentele Plenarei, hotărîţi să-şi aducă contribuţia la traducerea în viaţă a sarcinilor trasate în expunerea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej.

Un rol de mare însemnătate în îndeplinirea acestor sarcini revine şi organelor şi organizaţiilor sindicale ale muncitorilor din învăţămînt. Îndrumate de organizaţiile de partid, organele sindicale sînt ajutate să vadă cu limpezime calea pe care este necesar să-şi orienteze activitatea lor de viitor, direcţiile spre care trebuie să-şi îndrepte preocupările lor principale. Datoria lor este să descopere şi să încurajeze iniţiativele, să studieze şi să valorifice cît mai larg metodele de muncă înaintate, să întreţină şi să stimuleze elanul creator al fiecărui membru de sindicat.

În anul 1960 vor intra în producţie un număr de peste 160.000 de noi cadre. O bună parte dintre acestea se află încă pe băncile şcolilor tehnice şi profesionale, ale şcolilor de meserii şi agricole şi ale şcolilor de cultură generală. Pregătirea lor profesională pentru a deveni buni muncitori şi tehnicieni capabili să folosească tehnica înaintată trebuie să fie una din preocupările de seamă ale organizaţiilor sindicale. Este necesar să fie extinsă şi generalizată experienţa acelor comitete sindicale din şcoli care au ştiut să îndrepte atenţia colectivelor didactice în special înspre îmbunătăţirea pregătirii elevilor pentru munca în producţie. Comitetul de instituţie de la Şcoala de meserii din oraşul Bacău, de exemplu, s-a ocupat îndeaproape de sprijinirea procesului de învăţămînt şi de producţie, organizînd consfătuiri de muncă şi numeroase alte acţiuni menite să-i mobilizeze pe membrii de sindicat la permanenta îmbunătăţire a activităţii lor profesionale. Ca urmare, nivelul pregătirii teoretice şi practice a elevilor din această şcoală a crescut continuu. O preocupare similară pentru buna pregătire a elevilor în vederea intrării lor în producţie se manifestă şi la multe şcoli medii de cultură generală, ca de pildă, la şcolile medii nr. 22 şi nr. 4 din Capitală, la şcolile medii nr. 2 şi nr. 3 din Ploeşti, la Şcoala medie nr. 1 din Rm. Vîlcea etc. Organizaţiile sindicale din aceste şcoli, îndrumate de organizaţiile de partid, şi-au orientat activitatea spre mobilizarea cadrelor didactice pentru ridicarea nivelului predării şi pentru legarea cît mai strînsă a lecţiilor de cerinţele vieţii, ale producţiei. Ele au organizat schimbul de experienţă pentru extinderea celor mai bune metode de pregătire practică a elevilor.

Există însă şi şcoli în care organizaţiile sindicale şi-au neglijat obligaţiile ce le revin în sprijinirea cadrelor didactice pentru legarea muncii din şcoală de cerinţele construcţiei socialiste. Acestea au datoria să-şi lichideze de urgenţă lipsurile şi să-şi aducă neîntîrziat contribuţia la buna organizare a procesului de învăţămînt, la ridicarea nivelului acestuia, mobilizînd pe fiecare învăţător şi profesor la o muncă susţinută pentru a da economiei noastre naţionale cadre calificate, cu o bogată cultură şi cunoştinţe de specialitate temeinice.

Prin grija partidului şi guvernului, zeci de mii de muncitori şi ţărani muncitori studiază în învăţămîntul seral şi fără frecvenţă. Ridicarea nivelului cunoştinţelor de cultură generală ale acestora înseamnă o contribuţie de seamă la buna îndeplinire a sarcinilor ce le au ei pe linie de producţie, la îndeplinirea şi depăşirea planului. De aceea, organizaţiile sindicale din şcolile medii serale şi din şcolile pe lîngă care funcţionează secţii fără frecvenţă trebuie să-şi pună în centrul preocupării lor sprijinirea profesorilor pentru ridicarea nivelului predării. Ele au datoria să urmărească legarea lecţiilor de activitatea în producţie a muncitorilor-elevi, aşa fel încît aceştia să poată folosi larg cunoştinţele căpătate în şcoală, în activitatea lor din întreprindere. Există numeroase şcoli serale în care preocuparea organizaţiilor sindicale pentru buna pregătire a elevilor a dus la bune rezultate atît la învăţătură, cît şi în producţie. Un exemplu pozitiv în această privinţă îl constituie activitatea organizaţiilor sindicale de la şcolile serale de pe lîngă uzinele

(Continuare în pag. 7)

Şedinţa plenară a Consiliului Superior al şcolilor

Între 15 şi 17 decembrie au avut loc în Capitală lucrările celei de-a doua şedinţe plenare a Consiliului superior al şcolilor din Ministerul Învăţămîntului şi Culturii. Cuvîntul de deschidere a şedinţei a fost rostit de prof. ing. Ştefan Bălan adjunct al ministrului Învăţămîntului şi Culturii.

În şedinţă au fost dezbătute probleme privind înlăturarea supraîncărcării elevilor din clasele VIII—XI ale şcolilor medii, desfăşurarea procesului de învăţămînt şi educaţia comunistă a elevilor din şcolile profesionale şi tehnice, precum şi rezultatele anului de învăţămînt ideologic al cadrelor didactice.

În încheierea şedinţei a luat cuvîntul tov. Petre Drăgoescu, preşedintele Consiliului superior al şcolilor.

Ţinută şcolărească

Au trecut cîteva clipe de la intrarea profesorului în clasă şi altele de cînd acesta a ajuns la catedră. Elevii au rămas însă în picioare, nu li s-a dat încă dezlegarea obişnuitului „staţi jos". De ce oare? Pentru că în prima bancă un elev cu haina descheiată s-a ridicat numai pe jumătate şi răsfoieşte înfrigurat un caiet. Privirile pedagogului s-au oprit stăruitoare asupra lui. Simţindu-se privit, elevul îşi îndreaptă poziţia şi se încheie grăbit la haină. Abia după ce sfîrşeşte li se dă voie elevilor să se aşeze în bănci. În cele cîteva secunde cît a durat, acest incident s-a rezolvat pe scurt, deşi nu s-a rostit nici un cuvînt, o problemă de conduită şcolărească, o problemă privind ţinuta elevilor.

În procesul complex, migălos şi subtil care cere atenţie de fiecare clipă, răbdare şi devotament şi care se cheamă muncă de educaţie, strădaniile pentru a cultiva la elevi obişnuinţa unei ţinute corecte şi frumoase îşi au un loc important. Ţinuta este o carte de vizită pe care elevul o poartă în permanenţă asupra sa şi o prezintă tuturor. Ea îl recomandă nu numai pe şcolar dar şi şcoala şi pe pedagogi. Pe stradă, la bibliotecă, în şcoală, acasă sau la cinematograf, în graiul mut al acestei cărţi de vizită se spun multe. Ea caracterizează un spirit ordonat, trădează neglijenţa, dă indicii cu privire la disciplină şi corectitudine, se referă la demnitatea personală sau la respectul pentru cei din jur şi vorbeşte şi despre gustul pentru frumos, căci ţinuta este şi o problemă de educaţie estetică.

Felul cum a fost soluţionat incidentul pe care l-am relatat mai sus pune în lumină preocuparea pedagogilor de la Şcoala medie „Gh. Lazăr" din Bucureşti pentru a-i face pe elevi să aibă o ţinută şcolărească.

La începutul acestui an apăruseră în şcoală, în clasele mai mari, cîteva — cum le spunea un profesor diriginte — „curiozităţi": elevi cu tunsori extravagante, eleve cu coafuri „originale". Profesorii le-au făcut observaţii, le-au arătat că astfel de manifestări nu sînt compatibile cu demnitatea unui elev de tip nou. Se pare însă că tinerilor nu le venea prea uşor să renunţe la inovaţiile lor în materie de „modă". Conducerea şcoli a luat atunci iniţiativa să le aducă un argument hotărîtor. Cu prilejul unei adunări în careu, cei cîţiva şcolari înclinaţi spre excentricitate au fost chemaţi în faţa colegilor lor şi prezentaţi spre observaţie, aşa cum se cuvine unor „curiozităţi". Elevii au izbucnit în hohote de rîs, iar rîsul lor a fost mai convingător decît orice discuţii. Bineînţeles, întîmplarea a avut urmări imediate. Ea le-a tăiat cheful celor cîţiva originali şi i-a făcut să renunţe la înclinaţiile lor ieşite din comun.

La o oră educativă organizată de diriginta clasei a IX-a „C", tovarăşa Elena Gîrleanu, s-a discutat despre disciplină. Au fost invitaţi părinţi ai elevilor, profesori. În problema disciplinei intră şi ţinuta. S-a vorbit despre elevii ordonaţi şi despre cei neglijenţi, s-au dat exemple bune şi rele. În urma acestei discuţii, care i-a mobilizat pe părinţi la realizarea unei ţinute corecte a copiilor lor, lucrurile s-au îndreptat. Un singur elev pare că nu a înţeles nimic. El e singurul din clasă care vine încă la şcoală cu jacheta fluturînd în vînt, cu părul zburlit, cu un ac mare prins la cravată. Într-o pauză, diriginta discută cu biroul U.T.M. pe clasă. Peste cîteva zile, la gazeta de perete apare o caricatură sub care este o scurtă întrebare „Te recunoşti?". Colegii rîd pe îndelete. Elevul s-a recunoscut. De atunci vine şi el îmbrăcat la fel ca toţi colegii lui.

Cu ajutorul organizaţiei U.T.M. s-au mai rezolvat şi alte probleme. Într-o clasă un elev scos la tablă ca să răspundă la întrebările profesorului stătea cu mîinile în buzunare. Profesorul a cerut să se întoarcă cu faţa spre colegii lui şi i-a întrebat ce părere au despre o asemenea atitudine. În pauză se convoacă din iniţiativa utemiştilor o mică şedinţă. Discuţiile sînt scurte dar aprinse. În şcoală este întrecere între clase. Unul din obiectivele întrecerii este disciplina. Colectivul clasei nu vrea să piardă întrecerea din cauza cîtorva care nu-şi înţeleg datoriile de şcolari. Vinovatul este aspru criticat. Înţelege că pe viitor trebuie să-şi supravegheze atitudinea.

Ori de cîte ori pedagogii de la Şcoala medie „Gh. Lazăr" observă la elevii lor vre-o abatere în ceea ce priveşte ţinuta, comportarea, iau măsuri imediate pentru îndreptarea ei. În fiecare zi la intrarea în şcoală se află un profesor de serviciu care controlează înfăţişarea exterioară a elevilor. La cancelarie se află un caiet în care pedagogii trec zilnic observaţiile cu privire la ţinuta elevilor. Profesorii urmăresc în permanenţă felul cum se prezintă şi cum se poartă elevii.

Fiecare amănunt care caracterizează ţinuta elevilor vorbeşte în bună măsură despre munca de educaţie din şcoală. Pedagogii de la Şcoala medie „Gh. Lazăr" nu uită nici o clipă aceasta.

VICTOR OCTAVIAN

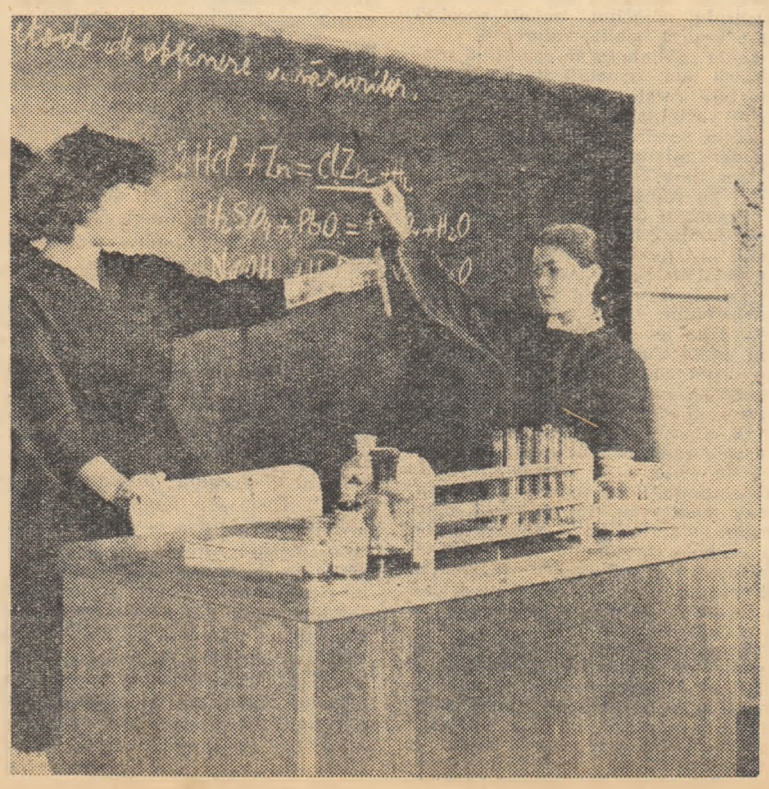

Elevii clasei a VIII-a de la Şcoala medie din comuna Negreşti, din Ţara Oaşului, învaţă care sînt metodele de obţinere a sărurilor.

Căutări creatoare

A modifica poziţia unui şurub şi a uşura prin aceasta un proces de muncă înseamnă o primă poziţie cucerită în frontul inovatorilor. A îmbunătăţi un proces tehnologic complex, cum a procedat tînărul Petru Danciu atunci cînd a analizat critic şi a propus modificarea sistemului de plantare a stîlpilor de susţinere a reţelei electrice presupune însă cunoştinţe ample şi un studiu deosebit de aprofundat al problemei.

Cînd am aflat de preocupări de felul celor cuprinse într-un referat cu tema „Semnalizarea cristalelor de gheaţă în lacul de acumulare al centralelor hidroelectrice" am presupus că se referă la activitatea unui specialist de calificare cel puţin medie. Autorul lucrării, Nicolae Pătraşcu, e însă un adolescent cu părul rebel, căzut peste fruntea bombată. Ocupaţia lui, ca şi a lui Petru Danciu, este aceea de elev-electrician la Şcoala de meserii din Sibiu.

Aceşti doi tineri, care se interesează în mod deosebit de problemele tehnice, sînt departe de a constitui excepţii la Şcoala de meserii din Sibiu. Vizitînd atelierele acestei şcoli, constaţi la fiecare maşină pecetea continuei căutări a noului: un dispozitiv simplu adaptat la bacurile unei menghini sau la universalul unui strung, o modificare adusă bancului de montaj auto etc.

Maturitatea profesională nu aşteaptă întotdeauna confirmarea vîrstei. Deşi elevii Şcolii de meserii din Sibiu au numai 16, 17 sau 18 ani, ei se străduiesc să îmbunătăţească procesele tehnologice. În ultimii ani elevii şcolii au realizat aproape 100 de perfecţionări şi raţionalizări ale procesului de muncă.

Aceasta este o realizare de seamă a Şcolii de meserii din Sibiu, o realizare de care sînt pe drept cuvînt mîndri pedagogii şi elevii ei.

M. H.

O carte de neprețuită valoare pentru oamenii școlii

LENIN despre învățămîntul public

De curînd, Editura de stat didactică și pedagogică a tradus în limba română, sub titlul „Lenin despre învățămîntul public", un volum care cuprinde articole, cuvîntări și dispoziții ale lui V. I. Lenin referitoare la problemele școlii, ale instrucției și educației.

Volumul pune la îndemîna învățătorilor și profesorilor un îndrumar de neprețuită valoare în activitatea lor școlară și pe tărîm obștesc, îi face să-și înțeleagă rolul și sarcinile de răspundere încredințate lor de societate, le orientează pașii în munca nobilă de creștere și educare a tinerei generații de constructori ai socialismului.

În afară de materiale care privesc problemele instrucției și educației în general, în culegerea de față au fost incluse, în ordine cronologică, și unele articole sau cuvîntări ca „Organizația de partid și literatura de partid", „Socialismul și religia", „Trei izvoare și trei părți constitutive ale marxismului", „Note critice în problema națională", „Sarcinile Uniunilor tineretului", „Despre însemnătatea materialismului militant", „Despre cooperație", „Mai bine mai puțin dar mai bine" ș.a., care ajută pe cititori în aprofundarea învățăturii leniniste, a concepției clasei muncitoare despre natură și societate, în înțelegerea marxistă a unor fenomene sociale, a unor forme ale conștiinței sociale ca arta, religia etc.

Volumul „Lenin despre învățămîntul public" arată că marele conducător al oamenilor muncii, a cuprins în sfera preocupărilor sale multe domenii ale culturii acumulate de omenire, a dus o luptă perseverentă pentru organizarea învățămîntului socialist, orientînd școala, cadrele didactice să-și însușească și să predea tinerei generații tot ce a produs mai bun geniul uman.

Revoluția din Octombrie a deschis largi posibilități materiale și spirituale pentru crearea unei culturi de tip superior — cultura socialistă. Lenin a subliniat în repetate rînduri că baza culturii socialiste o constituie ideologia marxistă. În proiectul de rezoluție „Despre cultura proletară" el a arătat că numai concepția marxistă despre lume este o justă expresie a intereselor, a punctului de vedere și a cutării proletariatului revoluționar. De aceea el a luptat împotriva oricăror încercări de revizuire a bazelor ideologice ale culturii socialiste, a demascat manifestările ideologiei străine marxismului și a cerut cu stăruință ca întreaga activitate de educare a maselor, de organizare a școlii și învățămîntului să aibă la bază ideologia clasei muncitoare.

După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, îndeplinind uriașa muncă de conducător al statului sovietic, Lenin a urmărit cu atenție dezvoltarea culturii noi, proletare, despre care scria că trebuie să apară ca o dezvoltare firească a bagajului de cunoștințe elaborate de omenire. Spunînd aceasta Lenin se referea nu la o preluare globală, întîmplătoare a tot ce s-a creat în trecut, ci la valorificarea critică a moștenirii culturale. În lucrarea „Note critice în problema națională" el a arătat că în condițiile capitalismului în cadrul fiecărei culturi există două culturi naționale distincte — o cultură a poporului, democratică, și una a claselor exploatatoare. „Noi luăm din fiecare cultură națională numai elementele ei democratice și elementele ei socialiste, le luăm numai pe acestea..."

Învățătura leninistă cu privire la existența a două culturi este îndreptată împotriva teoriei antimarxiste a „torentului unic", a preluării „în bloc" a tot ce a creat trecutul, teorie care ignorează lupta de clasă în domeniul culturii. Lenin ne învață că istoria culturii, a literaturii și a artelor trebuie să fie studiată în strînsă legătură cu istoria societății, cu evenimentele sociale și politice. Aceste indicații leniniste constituie un prețios îndrumar ideologic în activitatea cadrelor didactice, în predarea lecțiilor și deci în orientarea științifică a procesului de învățămînt.

Multe din lucrările incluse în volum demonstrează în mod convingător că școala, învățămîntul, nu pot fi concepute în afara condițiilor sociale, în afara politicii, a influențelor de clasă.

În cuvîntarea ținută la cel de al II-lea Congres al învățătorilor și profesorilor internaționaliști, Lenin spunea că burghezia pretinde numai în mod ipocrit că ține școala în afara politicii. De fapt, ea pune la baza învățămîntului interesele ei de clasă, căutînd să reducă învățămîntul la rolul de a-i furniza slugi supuse și descurcărețe, executori ai voinței capitalului, fără să se preocupe vreodată de a face din școală un instrument de formare a personalității umane. „Denumirea de învățămînt „apolitic" sau „nepolitic" — spunea cu alt prilej Lenin — este o fățărnicie a burgheziei — ea nu este altceva decît o înșelare a maselor, în pro-

dominația bisericii, de proprietatea privată etc.".

„Sarcina noastră principală — scrie mai departe Lenin — constă, între altele, în a opune „adevărului" burghez adevărul nostru și a face ca el să fie recunoscut... Nu putem să ne situăm pe vechea poziție a apolitismului în învățămînt, nu putem să punem munca de educație în afara oricăror legături cu politica". Demascînd caracterul școlii burgheze, orientarea ei îngustă, potrivit intereselor claselor exploatatoare, care îi transformă pe învățători și profesori în simple unelte ale lor, Lenin arată că în orînduirea socialistă școala, învățămîntul public sînt organizate pe baze largi democratice, servesc intereselor întregii societăți, ale oamenilor muncii. „...Noi declarăm în mod deschis — spunea Lenin — că o școală în afara vieții, în afara politicii este o minciună și o ipocrizie". În socialism școala este chemată să educe și să pregătească multilateral cadrele construirii socialismului și comunismului, să crească oameni cu un înalt nivel ideologic și cultural, care să-și pună cunoștințele în slujba societății, să lupte pentru înfăptuirea politicii partidului clasei muncitoare.

În multe cuvîntări și articole Lenin se preocupă în mod deosebit de conținutul învățămîntului public, dă indicații cu privire la realizarea unei strînse legături a școlii cu viața, cu practica. El arată că legătura strînsă a învățămîntului cu viața, cu producția, trebuie să devină principiul călăuzitor al studierii bazelor științei în școală, fundamentul educării tinerei generații în spiritul moralei comuniste. Lenin se interesa în mod special de politehnizarea învățămîntului. „Se va trasa ca sarcină neapărată trecerea imediată la învățămîntul politehnic" — scria el în anul 1920, preconizînd în acest scop luarea unor măsuri concrete, printre care vizitarea de către elevi și studenți a întreprinderilor și urmărirea îndeaproape a desfășurării diferitelor procese de muncă, organizarea practicii în producție în timpul sau la sfîrșitul fiecărui an școlar, crearea unor ateliere complexe în care să se efectueze demonstrații practice ale diferitelor metode și operații din procesul de producție.

Celebra cuvîntare a lui Lenin „Sarcinile Uniunilor tineretului", cuprinsă în volum, constituie un vast program de muncă și de luptă în pregătirea tineretului pentru viață, pentru munca în producție, pentru o activitate socială utilă. Lenin scria că nu se poate închipui un ideal de societate viitoare fără îmbinarea învățămîntului cu munca productivă a tinerei generații. Strînsa îmbinare a procesului de învățămînt cu munca productivă reprezintă calea cea mai bună de educare multilaterală a cadrelor necesare economiei și culturii, de formare a unui nou tip de muncitor — stăpîn pe tehnica înaintată, pe bazele culturii — și a unui nou tip de intelectual — mai bine pregătit și legat prin toate fibrele de viață, de popor.

În mod firesc în organizarea școlii, în desfășurarea procesului de învățămînt, rolul primordial revine învățătorilor și profesorilor, cărora Lenin le acorda o deosebită apreciere. El a arătat adeseori că „sarcina care stă în fața învățătorimii este imensă" și că în raport cu aceasta munca învățătorului, activitatea lui închinată conștient cauzei poporului muncitor trebuie socotită ca o muncă nobilă, valoroasă.

Lenin sublinia că în condițiile construirii unei societăți lipsite de exploatare crește nemăsurat de mult rolul social al învățătorimii, căreia îi revin sarcini noi, de mare răspundere atît în școală cît și în afara ei. În timp ce orînduirea burgheză tinde să transforme pe învățători și profesori, o dată cu majoritatea intelectualilor, în sclavi ai sacului cu bani, să-i reducă la rolul de scutieri ai unei societăți perimate, să-i condamne la foame, în statul socialist intelectualii — printre care pedagogii ocupă un loc de frunte — alegînd calea luptei alături de popor, fiind înconjurați de stima și dragostea oamenilor muncii, devin participanți activi ai transformărilor revoluționare. Construirea socialismului a deschis cadrelor didactice perspective de viață și de muncă creatoare pe care nu le-au avut și nu le puteau avea vreodată în trecut. „Armata învățătorilor — spunea Lenin — trebuie să-și pună uriașe sarcini în domeniul răspîndirii culturii și, în primul rînd, trebuie să devină principala armată a învățămîntului socialist".

Remarcînd însă că „nu este admisibil să te limitezi la cadrul activității îngust-didactice", Lenin cerea învățătorilor și profesorilor să se contopească cu întreaga masă muncitoare care luptă, le recomanda să lege activitatea lor didactică de sarcina organizării socialiste a societății, să participe activ la întreaga muncă politico-educativă desfășurată în rîndul oamenilor muncii pentru a le ridica

nivelul de cultură în scopul îndeplinirii sarcinilor construcției socialiste. Învățătorul și profesorul au un rol mare la răspîndirea cunoștințelor științifice în popor, în lupta împotriva misticismului și prejudecăților. Aceasta este desigur o îndatorire de mare răspundere și de o arzătoare actualitate, ea stînd mereu și în fața cadrelor didactice din țara noastră.

În volumul „V. I. Lenin despre învățămîntul public" cadrele didactice din țara noastră vor găsi un tezaur nesecat de învățăminte referitoare la munca în școală, la orientarea politică a activității lor de instruire și educare comunistă a tinerei generații, la înțelegerea rolului social ce le revine în desfășurarea largă a revoluției culturale. Ideile leniniste despre școală și învățămînt sînt de o stringentă actualitate; studierea și însușirea lor temeinică de către învățători și profesori vor contribui la ridicarea pe o treaptă superioară a muncii didactice, a activității social-politice, la îndeplinirea cu mai mult succes a sarcinilor încredințate de partid școlii.

ION MITRAN

RĂSPUNDEM CITITORILOR

CUM SÎNT SALARIZATE CADRELE DIDACTICE CARE AU ÎMPLINIT STAGIUL DE 5 ANI DUPĂ 1 AUGUST 1959?

Potrivit prevederilor Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R. P. R. nr. 1059/1959 și instrucțiunilor de aplicare a acestei Hotărîri, cadrele didactice care nu aveau o vechime în învățămînt de cel puțin 5 ani la 1 august 1959, data aplicării Hotărîrii nr. 1059, și care au împlinit stagiul de 5 ani după această dată, sînt salarizate cu salariul prevăzut pentru gradul stagiar, grupa 0—3 ani, pînă la trecerea examenului de definitivat. Această salarizare se acordă și cadrelor didactice care au împlinit 5 ani vechime la 1 septembrie 1959, chiar dacă în ultimul an au urmat și cursurile de perfecționare și au obținut calificativele „foarte bine".

STAGIUL MILITAR SE IA ÎN CONSIDERARE LA STABILIREA VECHIMII ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT?

În Instrucțiunile pentru aplicarea Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. nr. 1059 din 30 iulie 1959 se precizează care anume timp este considerat ca stagiu de activitate în învățămînt. Timpul cît cadrele didactice au satisfăcut stagiul militar obligatoriu, chiar dacă anterior au funcționat în învățămînt, nu se ia în considerare la stabilirea stagiului de activitate în învățămînt. Se consideră ca stagiu în învățămînt numai timpul de concentrare sau mobilizare, cu condiția ca cel în cauză să fi funcționat anterior în învățămînt.

Adunările tematice ale utemiștilor

În viața organizațiilor U.T.M. din școli, adunările tematice ocupă un rol important. Discutarea pe larg de către utemiști a unor teme luate din activitatea lor de fiecare zi, din marile realizări ale poporului romîn, din marile înfăptuiri ale lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică sau din comorile culturii și științei universale este un sprijin prețios în procesul de formare a unui tineret nou, cult, înarmat cu deprinderi sănătoase de muncă și de viață.

La Școala medie nr. 6 „Ilie Pintilie" din Capitală, birourile U.T.M. pe clase au organizat în colaborare cu profesorii adunări tematice interesante, cu teme variate, care dovedesc preocupările multilaterale ale elevilor. Iată numai cîteva exemple: „R.P.R. ieri și azi" (la clasa a XI-a „C"), „Anii puterii populare, anii celor mai frumoase înfăptuiri" (la clasa a X-a „A"), „Ce este prietenia și cum o înțeleg elevii clasei noastre" (la clasa a IX-a „E"), „Știința este adevărul" (la clasa a IX-a „E"), „Cum să combatem misticismul" (la clasa a XI-a „B"), „Mihail Eminescu" (la clasa a X-a „B"), „Gh. Coșbuc" (la clasa a X-a „A"), „Beethoven" (la clasa a XI-a „A") etc.

Cadrele didactice din școală și în special diriginții, îndrumați de organizația de partid, au sprijinit, în marea lor majoritate, aceste adunări. Este, de altfel, o datorie a pedagogului ca, participînd la adunările tematice U.T.M., care lărgesc orizontul de cultură al elevilor sau dezbat anumite probleme de etică, să ia cuvîntul, să-și spună și el părerea ca om competent, cu o bogată experiență. Cuvîntul profesorului este așteptat și privit cu încredere de către elevi. Dar sprijinul profesorului nu trebuie să se rezume numai la participarea activă la adunări, ci și la pregătirea lor. Ajutînd utemiștilor să creeze o bază bună de discuții, sugerîndu-le anumite probleme care ar trebui neapărat dezbătute, pedagogul va contribui ca adunarea să-și atingă scopul.

Iată cîteva exemple care arată că pedagogii din școală sprijină organizarea și desfășurarea adunărilor tematice. Utemiștii din clasa a VIII-a „A", împreună cu dirigintele clasei, prof. Dumitru Citu, au hotărît să organizeze o adunare cu tema „Lectura în afară de clasă — mijloc de ridicare a nivelului cultural și ideologic". Tema era bine aleasă. De buna desfășurare a ei depindea în mare măsură stimularea lecturii în afară de clasă, dezvoltarea interesului pentru studiul limbii și literaturii romîne — una din sarcinile trasate utemiștilor de Plenara a VII-a a C.C. al U.T.M. Profesoara de limbă romînă, tovarășa P. Juverdeanu, membră a biroului organizației de partid, care este totodată și propagandista cursului U.T.M. la clasa a VIII-a „A", a dat un mare sprijin în pregătirea acestei adunări. Ea a stat în prealabil de vorbă cu elevii despre necesitatea cunoașterii literaturii noastre clasice și contemporane, despre felul cum trebuie aleasă și citită o carte, despre utilitatea întocmirii caietului de lectură și despre concursul „Iubiți cartea". Ținînd seama de programa clasei a VIII-a, profesoara a arătat și ce cărți trebuie să citească elevii în acest an școlar. Astfel, discuțiile din adunare s-au putut desfășura în jurul acestor probleme importante. Utemiștii au vorbit pe larg despre cărțile pe care le îndrăgesc, despre ce vor să citească și despre felul cum i-a ajutat lectura în afară de clasă în muncă, în învățătură. Ei au vorbit despre carte ca despre un prieten nedespărțit. După adunarea tematică mulți elevi au început să-și înjghebeze biblioteci personale.

Pe utemiștii din clasa a VIII-a „D" îi preocupau probleme variate: de la felul în care trebuie să-și pregătească lecțiile pînă la combaterea misticismului și la înțelegerea justă a cuvîntului prietenie. Ei s-au adresat încă din primele zile ale anului școlar dirigintei lor, profesoara Verona Seceleanu. Împreună au căzut de acord asupra ordinei în care vor discuta aceste teme care îi preocupă. Astfel, ei au convenit ca la începutul anului școlar, cînd pentru clasă se punea cu deosebită acuitate problema întăririi colectivului, să se discute tema „Prietenia adevărată și falsa prietenie", care putea să fie de un real folos sudării colectivului. În săptămînile dinaintea perioadei tezelor ei au stabilit să se discute tema „Cum îmi pregătesc lecțiile". Cu acest prilej elevii mai buni au putut să împărtășească din experiența lor, s-au putut organiza mai temeinic studiul și într-ajutorarea, avîndu-se în vedere primele rezultate obținute la învățătură.

La adunările tematice care s-au ținut pînă acum a participat cu regularitate, ca invitată, și diriginta clasei. În cuvîntul său la prima adunare, diriginta a arătat că unii elevi din clasă înțeleg greșit prietenia, considerînd ca un act de prietenie suflatul sau acoperirea unor acte de indisciplină. Tot cu exemple concrete din clasă diriginta a arătat cum s-a legat o prietenie trainică între doi elevi buni și cum aceștia se ajută reciproc, obținînd astfel rezultate și mai bune la învățătură. Stimulați de dirigintă, utemiștii au lărgit sfera discuțiilor lor și au vorbit de pildă despre adevărata prietenie care leagă popoarele din lagărul socialist. De asemenea, elevii au dat exemple de felul în care au legat ei prietenii cu copiii din alte țări.

Luînd cuvîntul în cadrul adunării cu tema „Cum îmi pregătesc lecțiile", tovarășa Seceleanu a explicat cu claritate felul cum trebuie organizat regimul zilnic, cum trebuie împărțit timpul destinat studiului etc.

Adunările tematice sînt și un sprijin prețios în munca educativă a dirigintelui. Multe din temele discutate de utemiștii de la Școala medie nr. 6 se referă la atitudinea elevilor în viață și în muncă. Un exemplu în această privință îl constituie adunarea cu tema „Cum să ne purtăm în școală și în societate" ținută la clasa a XI-a „A". Printre problemele discutate în legătură cu această temă au fost și cele ridicate de tovarășa Felicia Zaharescu, diriginta clasei, care a vorbit cu elevii despre felul în care se poartă cu mamele lor, cum se comportă în tramvai, ce atitudine au băieții față de colegele lor etc. Utemiștii au combătut pe cei care încalcă normele elementare ale bunei cuviințe. Roadele adunării s-au făcut remarcate în comportarea ulterioară a multora dintre elevi.

Sprijinirea de către toți profesorii a activității organizației U.T.M., strînsa colaborare a diriginților cu birourile U.T.M. pe clasă și a directorului cu comitetul U.T.M. pe școală influențează pozitiv buna desfășurare a întregului proces instructiv-educativ, contribuie într-o măsură însemnată la obținerea unor rezultate tot mai bune în munca de instruire și educare.

MIRCEA IONEL

ACȚIUNI OBȘTEȘTI

Elevii Școlii de 7 ani din comuna Sînmihaiul de Pădure, raionul Reghin, participă cu elan la acțiunile de folos obștesc. De la începutul anului școlar ei au adunat 1.500 kg. ghindă și au plantat în pădurea comunală stejari pe o suprafață de 6 ha. Pe lista realizărilor elevii au mai înscris colectarea a 300 kg. cioburi de sticlă, 150 kg. hîrtie, 56 kg. măceșe și 23 kg. urzică.

Nu de mult a început și acțiunea de strîngere a fierului vechi. Elevii au adunat pînă în prezent 500 kg fier vechi.

★

Din inițiativa comitetului raional U.T.M.-Urziceni au fost mobilizați în acțiuni patriotice de interes obștesc peste 150 de pionieri din școlile orașului Urziceni. Pionierii, organizați pe grupe, au strîns o cantitate de 4.500 kg. fier vechi.

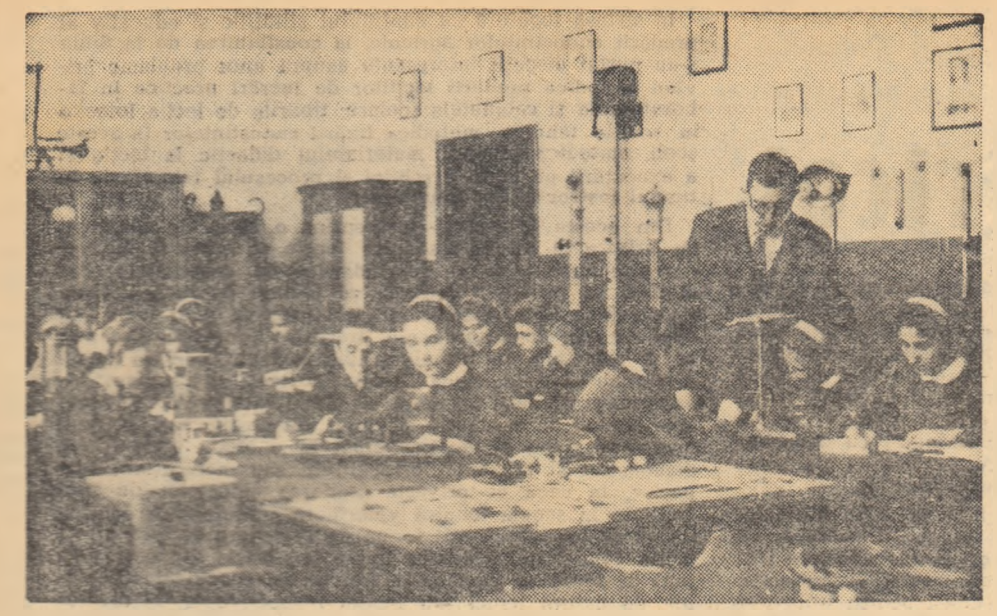

O lucrare practică interesantă — determinarea greutății specifice a corpurilor solide — efectuată de elevii clasei a XI-a de la Școala medie nr. 1 din Giurgiu

Căi de însușire a deprinderilor practice

Lucrări de laborator

Programele de învățămînt prevăd, în legătură cu predarea materiei la o serie de obiecte — mai ales la fizică și chimie — ore speciale pentru efectuarea unor lucrări de laborator. De buna pregătire și desfășurare a acestor lucrări depinde în bună măsură înțelegerea de către elevi a diferitelor fenomene fizice sau chimice care stau la baza unui mare număr de procese de producție din diferitele domenii ale industriei și agriculturii, precum și înarmarea lor cu o serie de deprinderi practice

De aceea, desfășurînd lucrările de laborator, profesorii din școala noastră au în vedere nu numai scopul de a demonstra în fața elevilor un anumit fenomen fizic sau chimic, ci caută totodată să le formeze deprinderi practice de mînuire corectă a aparatelor, a materialelor și instrumentelor cu care lucrează, să-i lămurească asupra felului cum trebuie respectate regulile tehnologice pe care le impune procesul de producție în general. De exemplu, la clasa a VII-a, în cadrul lucrării de laborator pe tema „Alcătuirea de circuite electrice", arătîndu-li-se elevilor cum se realizează practic un circuit electric, cum se leagă diferiții receptori în circuit etc., se urmărește în același timp înarmarea lor cu deprinderi de executare a unor operații ca îndreptarea, înnădirea și lipirea conductorilor, prelucrarea capetelor conductorilor, confecționarea ochiului la capătul unui conductor, confecționarea dispozitivelor pentru realizarea celor mai bune contacte, montarea în circuit a întrerupătoarelor și a duliilor etc — operații care au o mare importanță în tehnică, în realizarea celor mai complexe circuite electrice.

Atunci cînd lucrarea de laborator are ca scop anumite determinări cu ajutorul diferitelor aparate, trebuie să le formăm elevilor deprinderea de a lucra corect, dar totodată și deprinderea de a mînui aparatele respective. De pildă, cu prilejul efectuării unei lucrări de laborator cu tema „Determinarea rezistenței conductorului cu ajutorul ampermetrului și voltmetrului", elevii vor învăța practic cum să alcătuiască un circuit pentru determinarea rezistenței unui conductor, cum să lege în circuit voltmetrul și ampermetrul, cum să facă aceste legături la bornele ampermetrului și la bornele voltmetrului respectînd semnele + și — de la ambele aparate etc.

Problema formării la elevi a deprinderilor practice de muncă în cadrul lucrărilor de laborator îi preocupă mult pe profesorii de fizică și chimie din școala noastră. Noi am căutat să folosim cît mai larg lucrările frontale, care dau elevilor posibilitatea să mînuiască individual aparate și instrumente, să deprindă mai lesne principiile de lucru cu acestea. Astfel de lucrări au avut loc, bunăoară, în cadrul predării lecțiilor „Acidul clorhidric și sărurile lui" (în clasele a VIII-a), „Acidul carbonic și sărurile acidului carbonic" (în clasele a IX-a) etc. Profesorii respectivi au căutat ca, paralel cu transmiterea cunoștințelor, să le formeze elevilor și deprinderi de mînuire a eprubetelor, de folosire a substanțelor, de efectuare a unor amestecuri, i-au învățat cum să distingă proprietățile fizice și chimice ale carbonaților, ale bioxidului de carbon etc.

De regulă, organizăm lucrări de laborator frontale la terminarea unui capitol din programa, după o lecție recapitulativă. Astfel, de exemplu, după studierea și recapitularea temei „Azotul și compușii lui", elevii claselor a IX-a au efectuat lucrări de laborator frontale privind prepararea amoniacului, ilustrarea volubilității amoniacului în apă, reacția dintre amoniac și acizi etc. În cadrul acestor lucrări, pe lîngă numeroasele cunoștințe practice pe care le au dobîndit în legătură cu importanța azotului și azotaților în industrie și agricultură, elevii și-au format și deprinderea de a lucra cu o serie de substanțe, au învățat să realizeze în practică reacția dintre amoniac și acizi, au înțeles în ce constă acțiunea acidului azotic asupra metalelor etc. Tot prin lucrări de laborator frontale, elevii au învățat cum să instaleze un telefon, cum să lucreze la telegraful Morse etc.

Dacă lucrările frontale de laborator sînt bine pregătite, se poate realiza o îmbinare armonioasă a cunoștințelor teoretice ale elevilor cu cele practice și, totodată, înarmarea lor cu deprinderi practice de muncă. Bunăoară, elevii au învățat la lecțiile de fizică principiile care stau la baza construcției, instalației și funcționării unei sonerii. Apoi, în cadrul lucrării de laborator frontale cu această temă, fiecărui elev i s-au pus la dispoziție materialele necesare instalării soneriei și bateria de elemente. Montînd soneria, elevii și-au format deprinderea de a realiza circuitul unei sonerii electrice pe baza unei scheme (schema soneriei), de a monta diferitele părți componente ale acesteia (electromagnetul, lama de fier, șurubul de contact, butonul soneriei etc.).

Majoritatea lucrărilor de laborator se efectuează însă în școala noastră nu frontal, ci pe grupe de 2—5 elevi, fiecare grupă executînd aceeași lucrare sau, prin rotație, lucrări diferite. Și în cadrul lucrărilor de laborator pe grupe se poate realiza cu succes înarmarea elevilor cu deprinderi practice. De exemplu, în cadrul lucrării de laborator cu tema „Determinarea densităților", elevii clasei a IX-a, lucrînd pe grupe de cîte 3—4, au învățat cum se efectuează practic cîntăriri de precizie cu ajutorul balanței. Cu prilejul altor lucrări pe grupe elevii și-au format deprinderi de a efectua diferite determinări la un înalt grad de precizie, au învățat cum să mînuiască diferite aparate și instrumente de măsură etc

Pentru a asigura formarea la elevi a deprinderilor practice de muncă în cadrul lucrărilor de laborator este necesar ca profesorii de fizică, chimie etc. să acorde, atît în pregătirea acestor lucrări cît și pe parcursul desfășurării lor, toată atenția instructajului practic pe care trebuie să-l facă elevilor. Acest instructaj constă în primul rînd în descrierea aparatelor, în prezentarea materialelor cu care urmează să se realizeze lucrarea, în indicații asupra felului cum trebuie să fie mînuite aparatele, ținînd seama de precizia lor, de proprietățile fizice și chimice ale materialelor cu care se lucrează etc. Pe parcursul desfășurării unei lucrări de laborator profesorii trebuie să fie tot timpul în mijlocul elevilor, să-i îndrume asupra mînuirii corecte a utilajelor cu care lucrează și să nu scape nici un prilej de a face legătura între experiența realizată la nivelul laboratorului și realizarea ei în producția industrială sau agricolă.

Prof. C. BARON
Școala medie nr. 1, Giurgiu

PENTRU ÎNCHEIEREA TRIMESTRULUI CU REZULTATE BUNE

Pentru încheierea trimestrului cu rezultate cît mai bune, la Școala de 7 ani din comuna Zagăr, raionul Tîrnăveni, s-au luat din vreme unele măsuri de pregătire. S-au ținut lecții recapitulative și s-au organizat ore de meditații pentru ajutorarea elevilor rămași în urmă la învățătură. Directorul școlii a asistat la mai multe lecții, dînd învățătorilor și profesorilor indicații concrete pentru îmbunătățirea muncii lor. Consiliul pedagogic și-a intensificat activitatea, urmărind coordonarea tuturor măsurilor luate în așa fel încît să evite supraîncărcarea elevilor.

În prezent, ca urmare a măsurilor luate, mulți elevi și-au îmbunătățit situația la învățătură.

În sprijinul elevilor care studiază fără frecvență

Școala medie nr. 39 din Capitală — o școală nouă dintr-un cartier nou — și-a deschis larg porțile, în acest an școlar, nu numai pentru copiii oamenilor muncii din cartier, ci și pentru numeroși tineri muncitori de la uzinele „Tudor Vladimirescu", de la Întreprinderea de electricitate, de la Atelierele de reparații-auto, de la fabrica „Mătasea populară", de la diferite cooperative de producție etc., dornici să-și ridice nivelul de cultură generală prin studierea programului cursurilor fără frecvență ale școlii medii. Așa cum cere Hotărîrea partidului și guvernului privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență, Școala medie nr. 39 a luat o serie de măsuri menite să-i ajute pe acești elevi ai săi, să le ușureze munca, să-i îndrumeze în studiul lor individual, în vederea unei cît mai bune pregătiri a examenelor.

Pentru obținerea unor asemenea rezultate, centrul de greutate trebuie să cadă, în această perioadă, pe organizarea orelor de meditații și a consultațiilor colective și individuale date elevilor. De aceea, conducerea școlii s-a îngrijit de înscrierea elevilor la meditații și consultații, întocmind cataloage pentru fiecare clasă. Pe baza cataloagelor se ține evidența acelora care frecventează orele de meditații și consultații și, de asemenea, evidența temelor din programă dezbătute în cadrul acestor ore. S-a acordat multă grijă și orientării elevilor în alegerea obiectelor la care vor da examene în această sesiune. Astfel, colectivul didactic al școlii a căutat să îndrume elevii spre a se prezenta nu numai la obiectele considerate de ei mai ușoare, ci și la obiecte ca limba română, matematica, științele naturale etc.

Orele de meditații și consultațiile se țin cu regularitate, adesea la cererea elevilor, în funcție de timpul lor liber. Socotim însă nejust faptul că aceste ore, care ar trebui să-i lămurească pe elevi asupra unor probleme mai dificile sau asupra unui capitol mai greu de înțeles din programă, sînt transformate de unii profesori în lecții obișnuite de predare. Astfel elevii rămîn cu multe probleme nelămurite, deoarece nu se pot ține în asemenea condiții toate lecțiile prevăzute în programă. De aceea, procedeul lecțiilor așa cum se țin ele în învățămîntul de zi trebuie părăsit, recurgîndu-se la meditații și consultații care să îmbrace caracterul specific al acestor forme de îndrumare a elevilor din învățămîntul fără frecvență.

Este necesar ca profesorii să planifice pentru elevi, de la o oră la alta, materialul de studiat și apoi, în cadrul orelor de meditații, să le prezinte lecții de sinteză, care să-i ajute să înțeleagă mai adînc și să-și sistematizeze problemele studiate individual, să-și consolideze cunoștințele. De pildă, la fizică în clasa a VIII-a se poate organiza o lecție de sinteză în cadrul capitolului „Dinamica" în care profesorul să lămurească elevilor noțiunile de inerție, masă și forță și, în legătură cu acestea, conținutul legilor lui Newton și importanța lor în practică, precum și să-i clarifice asupra altor probleme legate de acest capitol, ca greutatea corpurilor, greutate specifică și densitate etc. Tot în cadrul orelor de meditații profesorii de fizică pot să țină în fața elevilor lecții de sinteză asupra sistemelor de unități de măsură, asupra metodelor de rezolvare a problemelor cu conținut fizic etc. În tot timpul expunerii unor asemenea lecții ei trebuie să facă apel la cunoștințele însușite de elevi în prealabil prin studiul lor individual.

La consultații profesorii vor răspunde la problemele ridicate de elevi în legătură cu materia studiată. Ei vor da aceste răspunsuri unei grupe de tineri care pun aceeași problemă sau probleme asemănătoare, sau vor răspunde individual cînd problemele sînt diferite.

Este necesar ca profesorii care lucrează cu elevii ce studiază fără frecvență să-și coordoneze activitatea între ei în ceea ce privește delimitarea volumului materiei pe care o indică elevilor pentru studiul individual de la o oră la alta.

Acordînd toată grija bunei organizări a meditațiilor și consultațiilor, înlăturînd practica expunerii materiei din programă în aceeași formă ca la cursurile de zi, ocupîndu-se stăruitor de îndrumarea studiului individual, cadrele didactice care îi pregătesc pe tinerii muncitori ce studiază fără frecvență îi vor ajuta să se prezinte bine pregătiți la examene.

F. D.

Deprinderi ale vieții de fiecare zi

Dacă treci prin clasele și coridoarele Școlii medii nr. 4 din Craiova, dacă străbați de la un capăt la altul curtea și parcul ei, încăperile internatului, cantina sau bucătăria, întîmpini pretutindeni cea mai strălucitoare curățenie. Pe geamurile proaspăt spălate ale claselor năvălește soarele începutului de iarnă. Pe coridoarele spațioase, aceeași curățenie, ordine și liniște. În dormitoare totul strălucește — de la dușumea la învelișul paturilor sau la plăcile de teracotă ale sobelor. Ferestrele deschise larg lasă să pătrundă înăuntru, involburînd în valuri largi perdelele spumoase, aer proaspăt, înmiresmat de cetina brazilor din parc. La cantină, mesele cu fețe curate și tacîmurile aranjate pe fiecare loc te îmbie să te așezi pe scaun și să aștepți mîncarea. La bucătărie, printre cazanele mari sub care duduie focul, cîțiva elevi care au cursuri după masă dau ajutor la stringerea rămășițelor de alimente, la curățenia pardoselii. Pe aleile parcului, în curte, impresia de curățenie și ordine se menține ca și în celelalte locuri.

Și tot acest aspect strălucitor de curățenie se datorește în bună măsură elevilor, faptului că ei înșiși se îngrijesc sistematic de gospodărirea școlii.

Dacă stai însă de vorbă cu profesorii sau chiar cu elevii, afli că lucrurile n-au mers întotdeauna așa. Acum cîțiva ani, înainte de pătrunderea mai largă în învățămînt a activităților practice, de legarea mai strînsă a muncii didactice cu viața, elevii Școlii medii nr. 4 din Craiova manifestau o indiferență aproape totală în rarele cazuri cînd li se cerea să-și îngrijească singuri clasele sau dormitoarele din internat, să curețe grădina sau curtea școlii. Așteptau totul de-a gata. Erau indiferenți chiar și față de păstrarea curățeniei.

Lucrurile au început să se schimbe treptat. Și ceea ce a determinat cel mai mult schimbarea lor a fost faptul că, lucrînd în atelierele școlii, participînd tot mai mult la acțiunile obștești, elevii au început să respecte și să îndrăgească munca manuală, să înțeleagă prețul ei. Acțiunea de autodeservire a început în mod firesc, de la necesitățile izvorîte din activitatea în comun în școală și la internat, la cantină, în parc.

La început au fost activități oarecum sporadice, neorganizate: curățirea atelierelor după lucru, curățirea aleilor în grădina de zarzavat, în parc etc. Apoi, din inițiativa organizației de partid din școală, care le-a mobilizat în acest scop pe elevele utemiste, s-au luat măsuri pentru autodeservirea sistematică în dormitoarele pentru fete. S-a făcut o nouă repartizare pe dormitoare, după brigăzile în care sînt grupate elevele pentru activitățile practice. S-a amenajat la început un dormitor model. Elevele care ocupau acest dormitor și-au confecționat în atelierul școlii pături frumos colorate pentru a-și înveli paturile, au pus pretutindeni flori, tablouri, au căutat să-și facă încăperea cît mai atrăgătoare. Curînd, exemplul lor a fost imitat și de celelalte brigăzi.

În fiecare dimineață, cu rîndul, echipe de elevi măturau, scuturau, spălau totul în camera lor cu îndeminare și cu plăcere, într-un timp destul de scurt. Grupul de serviciu cu menținerea ordinei și curățeniei pe școală în ziua respectivă trecea și consemna starea de curățenie, făcînd observațiile de rigoare.

Totuși, erau unele dormitoare care rămîneau în urma-altora în ceea ce privește îngrijirea. Atunci s-a organizat un schimb de experiență între brigăzi cu privire la felul cum trebuie făcută curățenia, cum se poate înfrumuseța, cu mijloace simple, o încăpere etc. Schimbul acesta de experiență s-a încheiat cu vizitarea tuturor dormitoarelor, ca să se vadă deosebirile și ceea ce trebuie făcut. Deduci din înfățișarea actuală a dormitoarelor că schimbul de experiență a dat roadele așteptate, că exemplele bune au stimulat la o activitate susținută toate clasele, că elevii nu fac o treabă de mîntuială.

Preocuparea conducerii școlii și a colectivului de cadre didactice de a le forma elevilor deprinderi de autodeservire s-a concretizat și în alte măsuri. Elevilor, grupați pe brigăzi, li s-a repartizat cîte un sector din parcul școlii pe care să-l îngrijească. Acest parc întins, cu arbori înalți și umbroși, unde există și un teren de sport, dădea altă dată foarte mult de lucru în ce privește curățenia și păstrarea curățeniei. Elevii aruncau aici hîrtiile în care-și aduceau împachetată gustarea, lăsau pe alei escadrile nesfîrșite de avioane de hîrtie. Acum, chiar dacă mai zboară prin parc escadrile (cel mai adesea însă întîlnești azi rachete), nu le mai abandonează nimeni pe alei. Brigăzile din clasele a XI-a „B" și a XI-a „C" au reușit să dea cel mai plăcut aspect sectoarelor lor de parc. Cum nu toate sectoarele erau întreținute la fel, s-a organizat o analiză cu brigadierii și secretarii birourilor U.T.M. pe clase. Printre măsurile luate a fost și aceea ca utemiștii să-i ajute pe elevii mai mici în însușirea deprinderii de a face și a menține curățenia. Cînd copacii și-au depus coroana la picioare, elevii au greblat frunzele căzute, le-au strîns grămezi și le-au cărat pe răzoarele claselor I-a, unde, îngropate, vor îngrășa pămîntul. Chiar desfrunzit, parcul e totuși frumos și pare că te cheamă și azi la plimbare.

În anul acesta, deprinderile de autodeservire ale elevilor de la Școala medie nr. 4 din Craiova fac parte, ca orice lucru obișnuit, din viața lor de zi cu zi.

G. VARZARU

Sarcini actuale ale învăţămîntului agricol

Expunerea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej cu privire la proiectul planului de stat pe anul 1960 cuprinde sarcini deosebit de importante cu privire la dezvoltarea agriculturii, pentru care se vor investi circa 4,4 miliarde lei, la sporirea recoltelor medii la culturile de grîu, porumb, sfeclă de zahăr şi floarea-soarelui, prin îmbunătăţirea metodelor agrotehnice, la sporirea producţiei animale, mai ales, prin folosirea intensivă a porumbului de siloz în hrănirea animalelor.

Aceste sarcini, de o mare însemnătate pentru economia noastră naţională, trebuie să se afle în centrul preocupărilor şcolilor profesionale şi tehnice agricole.

Conştiente de importanţa sarcinilor care le revin în pregătirea cadrelor necesare agriculturii noastre socialiste, colectivele didactice ale acestor şcoli se străduiesc să-i înarmeze pe elevi cu cele mai înaintate metode agrozootehnice.

Experienţa bogată acumulată de unele şcoli agricole fruntaşe a apărut puternic în evidenţă cu prilejul unei consfătuiri metodico-ştiinţifice care s-a desfăşurat de curînd la Centrul şcolar agricol din Sibiu. Consfătuirea a avut ca obiectiv principal studiul desfăşurării procesului instructiv-educativ într-o şcoală agricolă cu profil larg, în lumina sarcinilor trasate de partid şi guvern în legătură cu dezvoltarea producţiei agrozootehnice.

Lucrările consfătuirii, care s-au desfăşurat în cadrul secţiilor de agricultură, mecanizarea agriculturii şi zoo-veterinară, au fost orientate cu deosebire către problemele predării disciplinelor de bază ale specialităţilor respective: fitotehnia la secţia agricultură, anatomia la secţia veterinară, lucrările practice de atelier şi conducerea tractoarelor la secţia de mecanizarea agriculturii.

In cadrul consfătuirii, cei mai buni profesori de specialitate ai Centrului şcolar agricol din Sibiu au predat cîte o lecţie teoretică urmată de o lecţie de aplicaţii practice. Discuţiile purtate pe marginea acestor lecţii, ca şi pe marginea referatelor de specialitate prezentate cu acest prilej, s-au referit, cu deosebire, la problemele privind conţinutul lecţiilor. Astfel, în legătură cu lecţiile de fitotehnie şi anatomie ţinute în faţa maiştrilor agricoli din anul II şi, respectiv a elevilor din anul I de la Şcoala tehnică veterinară s-a ridicat problema actualităţii cunoştinţelor de specialitate, care trebuie legate cît mai mult de practică şi de tot ceea ce este nou în cultura plantelor, de rezultatele pozitive obţinute de marile unităţi agricole socialiste din ţara noastră. Majoritatea participanţilor la consfătuire au subliniat caracterul pozitiv al lecţiilor în ceea ce priveşte folosirea cîmpului experimental ca argument concret pentru demonstrarea superiorităţii unei culturi sau metode.

In secţia de zootehnie, discuţiile s-au referit atît la selecţionarea raselor de mare productivitate, cît şi la furajarea lor după cele mai înaintate procedee. S-a subliniat în această privinţă necesitatea ca în şcolile agricole cu profil multiplu să se coordoneze mai strîns activitatea sectorului zootehnic cu cel agricol în scopul extinderii suprafeţelor cultivate cu porumb de siloz.

O sarcină importantă a şcolilor profesionale şi tehnice agricole o constituie studierea şi aplicarea în practică a experienţei gospodăriilor agricole de stat şi colective fruntaşe. In această privinţă, un rol important revine centrelor şcolare agricole de pe lîngă staţiunile experimentale agrozootehnice, care dispun de toate condiţiile de a-şi însuşi, încă din faza de studiu, cele mai valoroase metode de cultivare a solului şi de creştere a animalelor. Elevii şi ucenicii acestor centre şcolare trebuie formaţi ca adevăraţi răspînditori ai acestor metode. In cadrul consfătuirii s-a scos în evidenţă faptul că specialiştii de la Staţiunea experimentală agricolă din Sibiu, în dubla lor activitate — de cercetători şi cadre didactice — au efectuat cu elevii Centrului şcolar agricol toate lucrările de cultură experimentală la soiuri noi de grîu, porumb dublu hibridat şi porumb de siloz, înarmîndu-i cu cunoştinţele şi deprinderile necesare pentru extinderea pe scară largă a acestor culturi deosebit de productive.

La consfătuire au fost discutate larg, pe baza ultimelor documente de partid, problemele pregătirii cadrelor de mecanici agricoli. S-a arătat că în pregătirea acestora trebuie să se folosească cele mai noi maşini şi agregate, precum şi întreaga documentaţie tehnică pentru utilizarea lor. In strînsă legătură cu marile unităţi agricole cărora le furnizează cadre şi cu sprijinul Ministerului Agriculturii, şcolile de mecanici agricoli vor putea să asigure condiţiile pentru desfăşurarea instructajului practic şi a lecţiilor de tractoare şi maşini agricole pe baza unui utilaj de cea mai recentă fabricaţie. De asemenea, în practica de producţie se va pune accentul pe încadrarea ucenicilor tractorişti în brigăzile complet mecanizate dotate cu maşini şi agregate noi.

Consfătuirea cadrelor didactice din şcolile agricole a subliniat că, pentru a asigura instruirea viitorilor mecanici tractorişti şi mecanici agricoli pe baza celui mai modern utilaj, este necesar să se ţină o legătură strînsă cu fabricile şi uzinele producătoare de tractoare, maşini şi utilaje agricole, în scopul procurării prompte şi complete a documentaţiei tehnice cuprinzînd caracteristicile de fabricaţie şi utilizare a noilor tipuri, precum şi a anumitor ansamble şi sub-ansamble care să fie folosite ca material demonstrativ.

In strînsă legătură cu conţinutul ştiinţific şi educativ al predării cunoştinţelor agricole, la consfătuirea de la Sibiu s-au purtat discuţii interesante asupra unor probleme privind metodica predării lecţiilor de lucrări practice în laboratoarele şi cabinetele şcolare, tipurile de lecţie folosite în şcolile tehnice, metodica fixării cunoştinţelor în aceste şcoli, metodica folosirii materialului didactic la lecţie şi a executării pe tablă a schiţei şi procesului tehnologic în timpul instructajului practic etc.

Din aceste discuţii s-au desprins o serie de concluzii cu privire la alternanţa între teorie şi practică în predarea cunoştinţelor şi deprinderilor de specialitate. S-a stabilit, ca principiu general, că lecţiile de lucrări practice trebuie să urmeze la sfîrşitul predării unor teme sau capitole mai importante ale pregătirii teoretice. Desigur, acest principiu nu trebuie privit mecanic, căci la unele discipline — ca de pildă „Maşini agricole şi tractoare" — experienţa predării ne arată că elevii înţeleg cu mult mai bine studiul de ansamblu al unui dispozitiv sau al unui mecanism după ce au participat la o lecţie unde li s-a demonstrat şi prezentat dispozitivul sau mecanismul respectiv. In ceea ce priveşte predarea obiectelor de specialitate în şcoala tehnică veterinară s-a ajuns la concluzia să se folosească atît forma de prelegere şcolară cît şi lecţia combinată. Alegerea uneia sau alteia din aceste tipuri de lecţii se va face în funcţie de specificul obiectului, de natura temei sau lecţiei respective şi de nivelul clasei.

Consfătuirea de la Sibiu a cadrelor didactice de specialitate din şcolile agricole organizată de Cabinetul metodic pentru învăţămîntul profesional şi tehnic din Cluj, a adus, prin multitudinea problemelor puse în discuţie, ca şi prin exemplificarea concretă a unui mare număr de procedee şi metode privind cea mai înaintată tehnică agricolă, o contribuţie reală la perfecţionarea pregătirii ştiinţifice şi metodice a cadrelor didactice din învăţămîntul agricol.

Mobilizaţi de documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959, pedagogii din şcolile agricole se străduiesc să obţină noi şi mari succese în pregătirea cadrelor necesare agriculturii noastre socialiste.

Ing. D. DANCA
Cabinetul metodic
pentru învăţămîntul profesional şi tehnic
Cluj

Voica, fiu de colectivist, elev în anul I — siderurgie la Grupul şcolar de pe „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara studiază schiţa unui jurnal

O CONDIŢIE A SUCCESULUI ÎN PREDARE

Pregătirea temeinică pentru lecţie

Pregătirea profesorului pentru lecţie este o condiţie de bază pentru buna desfăşurare a acesteia, pentru înarmarea elevilor cu cunoştinţe adînci şi clare, cu deprinderi temeinice de activitate practică. Pregătirea pentru lecţii este un proces complex, care nu se limitează numai la studierea problemelor prevăzute în programa şcolară ci cere profesorului să fie la curent cu ultimele lucrări ştiinţifice de specialitate, să cunoască în amănunţime practica industrială şi noile perfecţionări tehnice pentru a putea asigura legarea strînsă a cunoştinţelor de realităţile construcţiei noastre socialiste de cuceririle ştiinţei şi tehnicii contemporane.

In majoritatea lor, cadrele didactice de la Grupul şcolar „Encsel Mauriciu" din Tg. Mureş au înţeles acest imperativ al procesului instructiv-educativ şi îşi pregătesc cu grijă fiecare lecţie. Este de subliniat în această privinţă activitatea tovarăşului Ion Sutău, profesor de fizica tehnică. De pildă, pregătindu-se pentru lecţia în care urma să predea legea gravitaţii tov. Sutău şi-a alcătuit un plan în care a prevăzut nu numai momentele predării în desfăşurarea lor ci şi principalele întrebări cu ajutorul cărora să atragă atenţia elevilor asupra problemelor de bază ale temei şi să fixeze cunoştinţele predate. De asemenea, profesorul a prevăzut în plan materialul didactic pe care urma să-l folosească. In mod amănunţit şi-a trecut profesorul în planul său de lecţie felul cum va lega cunoştinţele predate de o problemă actuală care-i pasionează în cea mai mare măsură pe tineri: succesul obţinut de savanţii sovietici în lansarea sateliţilor şi rachetelor cosmice. Machetele sputnicilor şi ale rachetelor cosmice sovietice cu ajutorul cărora a demonstrat pe o hartă a sistemului solar diferitele forţe şi viteze interplanetare şi cosmice au stîrnit în rîndul ucenicilor cel mai viu interes.

Şi tovarăşul Gh. Hasan profesor la disciplina utilaj textil se pregăteşte cu minuţiozitate pentru lecţii. Experienţa sa de inginer în producţie se oglindeşte din plin în alcătuirea planurilor de lecţie, care cuprind datele tehnice cele mai noi privind utilajul textil şi întreţinerea acestuia. De exemplu, pregătindu-se pentru predarea procesului tehnologic în filatură la anul II al şcolii tehnice, tov. Hasan şi-a trecut în plan date privind metodele cele mai noi folosite în laminarea şi dublarea bumbacului. De asemenea, el şi-a notat în plan cîteva exemple privind metodele folosite de inovatorii în producţie din întreprinderea „Encsel Mauriciu" şi le-a cerut elevilor să dea ei înşişi asemenea exemple cunoscute din activitatea lor practică în întreprindere. Rezultatele bune ale acestui mod de pregătire a predării s-au vădit nu numai în interesul cu care au participat elevii la lecţie şi în însuşirea temeinică de către ei a cunoştinţelor, ci şi în faptul că viitorii tehnicieni textilişti acordă acum o mare atenţie metodelor folosite de inovatori şi au trecut ei înşişi la aplicarea acestor metode.

Din păcate, însă, nu toţi profesorii grupului şcolar au o asemenea atitudine pozitivă în ceea ce priveşte pregătirea pentru lecţie. De pildă, profesori ca Lenke Nagy sau Ladislau Szabo se bazează numai pe bagajul lor anterior de cunoştinţe, nu conspectează lucrările nou apărute, nu-şi alcătuiesc planuri judicioase de lecţie. Că felul lor de a se pregăti pentru predarea lecţiilor e departe de a le asigura o stăpînire deplină a materiei şi că improvizaţia de moment duce întotdeauna la nereuşita lecţiei s-a constatat foarte clar cu prilejul predării lecţiei despre tehnologia sudării de către profesorul Ladislau Szabo. Chiar din primele momente ale predării noilor cunoştinţe s-a vădit nesiguranţa profesorului în definirea unor procese şi noţiuni de bază în sudură, iar absenţa totală a materialului didactic a făcut ca elevii să nu dobîndească reprezentări concrete despre cele studiate. Dîndu-şi seama că pierde tot mai mult stăpînirea lecţiei, profesorul Szabo a recurs la o improvizaţie neinspirată: s-a oprit din expunere, a căutat lecţia respectivă în manual şi a început să dicteze, cu mici modificări, pasaje întregi din text. Aceasta a avut repercursiuni negative nu numai în ceea ce priveşte însuşirea cunoştinţelor de către elevi, ci şi în ceea ce priveşte prestigiul profesorului în faţa clasei, prestigiu care, cum e şi firesc în asemenea împrejurări, a fost destul de zdruncinat.

Faptul că majoritatea cadrelor didactice de la Grupul şcolar „Encsel Mauriciu" se pregătesc temeinic pentru lecţiile pe care le predau dovedeşte că ei sînt conştienţi de însemnătatea acestei pregătiri. Conducerea grupului, în frunte cu tov. director Eugen Kiss trebuie să controleze însă mai temeinic şi sistematic felul în care fiecare profesor se pregăteşte pentru lecţii, să lupte permanent ca toţi profesorii să-şi îmbunătăţească metodele de predare. Trebuie organizate lecţii deschise, consultaţii cu privire la alcătuirea planului de lecţii, în special la materiile de specialitate la care sînt încadraţi un mare număr de profesori noi, ingineri şi tehnicieni proveniţi din producţie, cu o bună pregătire în specialitate, însă cărora le lipseşte în parte pregătirea pedagogică şi metodică. In felul acesta, improvizaţiile în predare, profund dăunătoare procesului instructiv- educativ, vor fi înlăturate din practica pedagogilor Grupului şcolar „Encsel Mauriciu" din Tg. Mureş.

FRANCISC URMENY
inspector principal la M.I.C.
ing. DUMITRU BOANĂ
inspector în M.I.B.C.

CONSULTAȚIE

POLITICA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și de transformare socialistă a agriculturii

In cei 15 ani care s-au scurs de la eliberarea țării noastre de sub jugul cotropitorilor fasciști, poporul nostru muncitor, sub conducerea înțeleaptă a partidului, a înfăptuit transformări revoluționare de însemnătate istorică, care au schimbat radical întregul mod de viață al oamenilor muncii, întreaga înfățișare a patriei noastre. In cadrul acestor transformări revoluționare de o deosebită importanță pentru victoria socialismului în țara noastră sînt schimbările survenite în relațiile social-economice la sate.

Elaborînd planul de construire a noii orînduiri sociale, V. I. Lenin a arătat că, după cucerirea puterii politice de către proletariat, transformarea socialistă a agriculturii constituie una din cele mai importante, dar și mai grele sarcini ale revoluției socialiste și ale construirii socialismului.

Problema țărănească a înscris una din cele mai frămîntate pagini din istoria mișcării sociale revoluționare a maselor muncitoare din țara noastră, ea constituind obiectul unor aprige lupte de clasă. Repetatele răscoale ale țărănimii exploatate stau mărturie în acest sens. Dar luptelor țărănimii pentru pămînt, clasele exploatatoare le-au răspuns de fiecare dată cu gloanțe și teroare. Înăbușirea în sînge a răscoalei din 1907, cînd au căzut jertfă 11.000 de țărani muncitori demască necruțător caracterul antipopular al odiosului regim burghezo-moșieresc. Frămîntările și repetatele răscoale ale țărănimii exploatate și asuprite n-au putut rezolva problema agrară pînă cînd țărănimea muncitoare n-a avut conducătorul ei firesc — clasa muncitoare în frunte cu partidul ei de avangardă. Incercările claselor dominante de a „soluționa" problema agrară nu numai că n-au rezolvat-o, ci dimpotrivă, au contribuit la adîncirea contradicțiilor ei, și aceasta datorită faptului că aceste încercări au fost făcute de pe pozițiile și în interesul claselor exploatatoare. Problema țărănească nu s-a rezolvat și nici nu se putea rezolva în condițiile Romîniei burghezo-moșierești. Rezolvarea problemei țărănești a devenit posibilă abia după cucerirea puterii politice de către proletariat, cînd partidul clasei muncitoare, înarmat cu teoria marxist-leninistă și folosind în mod creator experiența bogată a P.C.U.S. a abordat această problemă de pe pozițiile maselor muncitoare și a elaborat programul pentru soluționarea ei radicală și definitivă în scopul progresului social și în interesul oamenilor muncii.

Condiția esențială pentru rezolvarea problemei agrare o constituie conducerea luptei țărănimii de către clasa muncitoare în frunte cu partidul său marxist-leninist și încheierea alianței de luptă dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, forța socială capabilă să răstoarne dominația claselor exploatatoare, să desăvîrșească revoluția burgheză-democratică și să înfăptuiască revoluția socialistă. Profund credincios acestui principiu al învățăturii marxist-leniniste, P.C.R. „... a luat de la început asupra-și sarcina istorică de a realiza alianța dintre proletariat și țărănime, pentru apărarea țărănimii împotriva exploatării moșierești și capitaliste, pentru smulgerea pămîntului din mîinile moșierimii și trecerea lui în mîinile celor ce îl muncesc" (Gh. Gheorghiu-Dej, Articole și cuvîntări. Ed. IV, ESPLP 1955, pag. 182).

In lupta sa pentru făurirea alianței muncitorești-țărănești Partidul Comunist Romîn s-a călăuzit după atotbiruitoarea învățătură marxist-leninistă cu privire la rolul și însemnătatea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare pentru victoria revoluției socialiste și a socialismului. Clasicii marxism-leninismului au acordat în lucrările lor o atenție deosebită problemei alianței muncitorești-țărănești în lupta pentru cucerirea puterii politice și instaurarea dictaturii proletariatului. Incă în 1856, K. Marx, într-o scrisoare adresată lui Fr. Engels, sublinia necesitatea „... ca revoluția proletară să fie sprijinită de către o a doua ediție a războiului țărănesc" și că „în cazul acesta lucrurile vor merge de minune" (K. Marx și Fr. Engels, Opere alese în două volume. vol. II ed. II ESPLP 1955 — pag. 495).

Subliniind rolul hotărîtor al alianței muncitorești-țărănești pentru victoria revoluției socialiste, V. I. Lenin arăta că proletariatul „... poate deveni luptător victorios pentru democrație numai cu condiția ca la lupta lui revoluționară să se asocieze masa țărănimii" (V. I. Lenin: Opere vol 9, ESPLP 1955, pag. 45). De asemenea sublinia că după cucerirea puterii politice principiul suprem al dictaturii este susținerea alianței dintre proletariat și țărănime pentru ca proletariatul să poată păstra rolul conducător și puterea de stat. Intr-o lucrare a sa V. I. Lenin arată că „Alianța dintre muncitori și țărănime = alfa și omega Puterii sovietice. Condiție «necesară și suficientă» a trăiniciei ei". (V. I. Lenin: Opere vol. 32 pag. 322). Reiese deci cît se poate de clar că, pentru ca proletariatul să-și poată îndeplini misiunea sa istorică de gropar al capitalismului și făuritor al orînduirii socialiste, trebuie înainte de toate să atragă de partea sa masele principale ale țărănimii, să făurească o alianță trainică cu acestea și să înlăture pe calea revoluției puterea politică a burgheziei, instaurînd dictatura proletariatului.

In scopul eliberării țărănimii muncitoare de exploatarea moșierească și al ridicării nivelului ei de trai Partidul Comunist Romîn, încă din primele zile ale revoluției populare, și-a pus ca sarcină imediată lichidarea definitivă și neîntîrziată a proprietății moșierești printr-o reformă agrară revoluționară. Lansînd chemarea pentru înfăptuirea imediată a reformei agrare, pentru exproprierea fără răscumpărare a pămînturilor moșierești și împroprietărirea țăranilor fără pămînt sau cu pămînt puțin, partidul, prin organizațiile sale sătești și cu ajutorul miilor de echipe de muncitori trimiși la sate, a ridicat la luptă masele țărănimii, profund interesate în lichidarea proprietății moșierești. Reforma agrară a fost înfăptuită prin lupta revoluționară a maselor condusc de partid fără să se mai aștepte legea pe care regele și guvernul Rădescu nici nu aveau de gînd s-o întocmească. Prin reforma agrară din 1945 au fost expropriate 1.468.000 ha. din care cu 1.109.000 ha au fost împroprietăriți 918.000 de țărani fără pămînt sau cu pămînt puțin, restul de 359.000 ha trecînd în fondul funciar al statului.

Reforma agrară din 1945 a avut o uriașă însemnătate politică, economică și socială pentru dezvoltarea ulterioară a țării noastre. In focul luptei pentru înfăptuirea revoluționară a reformei agrare s-a făurit alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și s-a afirmat rolul de conducător al clasei muncitoare în frunte cu partidul ei. Prin reforma agrară s-a slăbit puterea economică și politică a forțelor celor mai reacționare. Desființarea proprietății moșierești a dus la lichidarea moșierimii ca clasă și la curățirea relațiilor de producție din agricultură de rămășițele relațiilor feudale, deschizînd în felul acesta un cîmp mai larg dezvoltării forțelor de producție. Prin înfăptuirea reformei agrare s-au produs schimbări importante în structura de clasă la sate și în raporturile de forță ale diferitelor pături ale țărănimii. Astfel dacă înainte de reformă gospodăriile cu o suprafață pînă la 10 ha. (92,0% din numărul total al gospodăriilor) dețineau 48% din suprafața de teren, după reformă, aceleași gospodării (94,1% din numărul gospodăriilor) dețineau peste 70% din suprafața de pămînt.

Prin naționalizarea parțială a pămîntului expropriat la reforma agrară s-a creat proprietatea de stat în agricultură, care a constituit unul din principalii germeni ai proprietății socialiste din agricultură în forma sa superioară.

In perioada ce a urmat după reforma agrară, toate măsurile întreprinse de partidul clasei muncitoare și guvernul democrat-popular au fost îndreptate spre întărirea alianței cu țărănimea muncitoare. In această perioadă gospodăriile țărănești mici și mijlocii au primit un ajutor permanent și multilateral din partea statului. Acest sprijin s-a concretizat în ajutorarea cu inventarul agricol furnizat prin centrele de închiriat mașini agricole, în acordarea de credite pe termen lung, în aprovizionarea cu seminte la prețuri reduse, în micșorarea impozitelor și scăderea prețurilor la produsele industriale etc., precum și în apărarea acestor gospodării țărănești de exploatarea chiaburimii. Politica consecventă a partidului nostru de sprijinire a gospodăriilor țărănești mici și mijlocii a determinat o creștere a capacității lor de producție, ducînd în acest fel la o înviorare a producției agricole ruinată de război.

Cu toate rezultatele obținute în această direcție, problema agrară nu putea fi definitiv rezolvată prin menținerea în agricultură a milioanelor de gospodării țărănești cu o bază tehnică înapoiată și cu un grad foarte ridicat de fărîmițare a pămîntului, îndrumate de un număr extrem de redus de cadre tehnice. In 1938 în Romînia existau numai 4858 tractoare convenționale și acestea deținute de moșieri și chiaburi. După anul 1945 cele aproape 3.100.000 de gospodării țărănești posedau o suprafață dispersată în peste 20.000.000 de parcele. La 30 de comune revenea un singur inginer agronom. In asemenea condiții este clar că nu se putea vorbi de o rezolvare definitivă a problemei agrare, care să lichideze înapoierea de veacuri a agriculturii, și aceasta pentru faptul că — așa cum arată V. I. Lenin — „în condițiile producției de mărfuri, sistemul micii gospodării nu este în stare să izbăvească omenirea de mizeria maselor și de asuprirea pe care o îndură ele" (V. I. Lenin: Opere vol. 24 ESPLP. 1954, pag. 53).

Singura cale de asigurare a progresului în agricultură este construirea socialismului și la sate. Trecerea de la mica gospodărie țărănească fărîmițată, înapoiată, la marea agricultură mecanizată, constituie o necesitate obiectivă, cerută de însuși mersul înainte al societății, de însăși dezvoltarea continuă a forțelor de producție. Apariția și dezvoltarea continuă a marii producții mecanizate în domeniul industriei, face necesară crearea marii producții și în agricultură, deoarece între industrie și agricultură există o strînsă legătură în procesul reproducției.

Pe măsura dezvoltării sale marea industrie socialistă înzestrează agricultura cu utilaj tehnic perfecționat necesar marii producții. Astfel, în agricultură apar noi forțe de producție care se lovesc însă de limitele micii proprietăți fărîmițate și lipsite de fondurile necesare pentru a folosi aceste forțe noi. Interesele construirii socialismului cer ca această contradicție dintre industrie și agricultură să fie înlăturată, deoarece statul democrat-popular nu se poate sprijini timp îndelungat pe două baze atît de diferite. Legea economică a concordanței relațiilor de producție cu caracterul forțelor de producție cere ca întreaga agricultură să fie trecută pe baza marii producții socialiste

Transformarea socialistă a agriculturii este cerută și de necesitatea înfăptuirii scopului producției în socialism și anume satisfacerea cît mai deplină a nevoilor mereu crescînde ale tuturor membrilor societății. Necesitatea construirii socialismului în agricultură decurge și din cerințele legii economice a dezvoltării planice proporționale a economiei naționale, care cere stabilirea unor proporții juste între diferitele ramuri ale economiei naționale și în primul rînd între industrie și agricultură. Necesitatea obiectivă a transformării socialiste a agriculturii decurge și din cerințele altor legi economice ale socialismului ca legile reproducției socialiste lărgite, legea repartiției după muncă, a creșterii continue a productivității muncii etc.

In perioada de trecere de la capitalism la socialism, în timp ce în industria socialistă sînt lichidate relațiile de exploatare, în agricultură, mica gospodărie țărănească, bazată pe proprietatea privată, continuă, în virtutea legilor obiective, să genereze spontan relații capitaliste. Pentru victoria deplină a socialismului este necesar să fie lichidate nu numai relațiile capitaliste, dar să fie înlăturate și acele condiții materiale care generează asemenea relații, să fie înlăturată proprietatea privată asupra mijloacelor de producție.

Rezultă deci că transformarea socialistă a agriculturii este o lege generală, universal-valabilă a revoluției și construcției socialiste, o necesitate istorică obiectivă a dezvoltării societății, necesitate rezultată din însеși legitățile formării și dezvoltării noii societăți socialiste. In lucrările sale V. I. Lenin a fundamentat în mod științific necesitatea istorică obiectivă a transformării socialiste a agriculturii. Irosirea de forțe omenești și de muncă — arată Lenin — irosire legată de micile gospodării țărănești individuale nu mai poate să continue. „Viața însăși pune acum net în fața acestei țărănimi muncitoare problema trecerii la lucrarea în comun a pămîntului, singurul mijloc de a reface cultura (...) singurul mijloc de a ieși din întunericul, abrutizarea și oprimarea la care capitalismul a condamnat întreaga masă a populației de la sate" (V. I. Lenin: „Despre alianța dintre clasa muncitoare și țărănime" pag. 496).

Abordînd problema necesității obiective a transformării socialiste a agriculturii V. I. Lenin a elaborat genialul plan cooperatist în care sînt cuprinse principiile fundamentale ale construirii socialismului la sate. Asocierea de bună voie a țărănimii în diferite forme de cooperație și cointeresarea ei în această direcție, conducerea de către partid și sprijinirea de către statul socialist a procesului de cooperativizare, înfăptuirea revoluției culturale și lupta împotriva unelt-

tirilor dușmanului de clasă sînt principii de netăgăduit pentru transformarea socialistă a agriculturii, universal valabile pentru toate țările care construiesc socialismul.

Victoria orînduirii colhoznice în U.R.S.S. și succesele obținute în cooperativizarea agriculturii de către celelalte țări ale lagărului socialist au confirmat pe deplin justețea genialei învățături leniniste, ele fiind rezultatul aplicării cu consecvență de către partidele comuniste și muncitorești din aceste țări a principiilor leniniste de transformare socialistă a agriculturii. Aceste însemnate realizări constituie în același timp argumente zdrobitoare la adresa revizionismului contemporan, care, reluînd tezele învechite ale troțchiștilor și buhariniștilor, pe care viața le-a aruncat demult la lada de gunoi a istoriei, neagă caracterul universal-valabil al principiilor leniniste de transformare socialistă a agriculturii, propagînd fățiș sau mascat renunțarea la construirea socialismului

Ignorînd în mod conștient tezele fundamentale ale învățăturii marxist-leniniste despre revoluție și construcția socialistă și sfidînd experiența istorică a U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară, revizioniștii contemporani susțin că transformarea socialistă a agriculturii nu este un proces obligatoriu pentru victoria noii orînduiri socialiste. Ba mai mult, unii din ei afirmă chiar că transformarea socialistă a agriculturii ar fi, chipurile, o frînă în construirea socialismului.

O serie de teze reacționare vechi, ca aceea a „mersului de la sine", a „trăiniciei micii gospodării țărănești" etc., au fost reluate și îmbrăcate într-o formă nouă de către revizioniștii contemporani și ridicate la rang de principiu. Practica revoluției socialiste din U.R.S.S. și țările de democrație populară a arătat în modul cel mai convingător caracterul reacționar și inconsistența acestor teze revizioniste.

Aplicînd în mod creator învățătura marxist-leninistă despre transformarea socialistă a agriculturii, P.M.R. a elaborat la Plenara C.C. din 3—5 martie 1949 un vast program de dezvoltare a agriculturii pe baza reorganizării socialiste a satelor noastre.

Pornind de la teza leninistă că alianța dintre proletariat și țărănime nu trebuie privită ca o alianță cu întreaga țărănime, ci ca o alianță cu masele muncitoare ale țărănimii, Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a elaborat linia politică a partidului la sate, care constă în sprijinirea pe țărănimea săracă, strîngerea alianței cu țărănimea mijlocașă și lupta neîntreruptă împotriva chiaburimii.

Bazîndu-se pe indicațiile programatice ale planului cooperatist leninist, Plenara a arătat că drumul atragerii țărănimii muncitoare la socialism este drumul cooperației, prin dezvoltarea unei intense rețele de cooperative de aprovizionare, desfacere și consum și prin folosirea a diferite forme de cooperare în producția agricolă care să înlesnească trecerea țărănimii la cea mai avansată formă a acesteia — gospodăria agricolă colectivă.

Analizînd profund situația existentă în agricultura țării, la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 s-a subliniat că pentru înfăptuirea procesului de reorganizare socialistă a satelor este nevoie de o puternică industrie socialistă, capabilă să înzestreze agricultura cu o tehnică din ce în ce mai perfecționată, de asigurarea agriculturii cu cadre de specialiști capabili să organizeze și să conducă cu pricepere agricultura mare socialistă și de ridicarea continuă a nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare, de convingerea ei asupra superorității marii gospodării colective și a necesității trecerii la această formă. Partidul și guvernul democrat-popular au acordat o atenție deosebită creării acestor condiții indispensabile transformării socialiste a agriculturii.

Ca urmare a politicii consecvente de industrializare socialistă a țării, s-a înfăptuit în anii regimului democrat-popular o adevărată revoluție tehnică în agricultură, prin înzestrarea acesteia cu o bază tehnică puternică și modernă. Pentru prima dată în istoria țării noastre pe ogoarele țărănimii muncitoare unite în întovărășiri agricole și gospodării colective au apărut tractoare, semănători mecanice, cultivatoare, combine — mașini agricole perfecționate cu ajutorul cărora țărănimea cooperatistă obține recolte din ce în ce mai bogate. Au dispărut cu desăvîrșire și pentru totdeauna de pe pămînturile țăranilor muncitori, trecînd în patrimoniul muzeelor, plugurile de lemn — această unealtă de tristă amintire a agriculturii romînești din trecut.

In momentul de față agricultura noastră socialistă dispune de peste 45.000 de tractoare convenționale (de 15 CP) și de zeci de mii de alte mașini și unelte perfecționate. Toate acestea sînt puse în condiții avantajoase la dispoziția țărănimii muncitoare prin stațiunile de mașini și tractoare.

Prin înființarea S.M.T.-urilor s-au pus bazele celei mai puternice pîrghii pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru creșterea producției agricole și pentru întărirea, în domeniul producției, a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. S.M.T.-urile, dispunînd de o puternică bază tehnică, de cadre calificate și fiind forme organizatorice prin care țărănimea cooperatistă poate folosi această tehnică, constituie una din pîrghiile cele mai importante prin care statul socialist își exercită funcția sa economico-organizatorică și de conducere în agricultură. Fiind asigurate cu cadre de specialitate agronomică și tehnică bine pregătite, S.M.T.-urile sînt centre de deservire agronomică și tehnică a țărănimii muncitoare, sfătuitori și consultanți științifici ai acesteia pentru folosirea celor mai avansate metode de muncă. S.M.T.-urile au de asemenea un important rol organizatoric și politico-educativ în procesul de transformare socialistă a agriculturii, participînd nemijlocit la organizarea producției în unitățile deservite și la convingerea țărănimii de a păși pe drumul socialismului.

O altă pîrghie importantă în transformarea socialistă a agriculturii au constituit-o și o constituie gospodăriile agricole de stat. Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a arătat că gospodăriile agricole de stat au menirea de a ridica nivelul agriculturii din punct de vedere tehnic și agronomic, de a aproviziona piața cu produse agricole și materii prime pentru industrie și de a servi ca exemplu de superioritate a cultivării pămîntului pe suprafețe mari cu folosirea tehnicii celei mai perfecționate. In prezent G.A.S.-urile dețin o suprafață agricolă de 1.600.000 ha. și sînt înzestrate cu 18.800 tractoare convenționale (de

(Continuare în pag. 6)

(Urmare din pag. 5)

15 CP), cu aproape 6.900 combine pentru cereale păioase și numeroase alte mașini agricole moderne.

Sporirea continuă a parcului de mașini și tractoare, folosirea pe scară din ce în ce mai mare a îngrășămintelor organice și chimice, extinderea metodelor avansate de cultivare a pămîntului, lărgirea suprafețelor arabile au făcut să crească considerabil, an de an, rolul gospodăriilor de stat în agricultura și economia noastră națională.

Numai în 1958 G.A.S.-urile au livrat statului peste 360.000 de tone grîu și secară (iar în acest an 520.000 tone), peste 61.500 de tone carne, peste 702.600 hl. de lapte de vacă și peste 1.670 de tone de lînă.

Prin rezultatele ce le obțin, gospodăriile noastre de stat constituie un exemplu convingător de superioritate a agriculturii socialiste, exercitînd o puternică influență asupra maselor țărănimii muncitoare în direcția atragerii lor pe drumul socialismului.

Pentru înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii, partidul și guvernul nostru s-au preocupat în mod permanent de formarea cadrelor de specialiști necesare organizării și conducerii marii gospodării socialiste. În acest scop s-a creat o puternică bază materială pentru dezvoltarea învățămîntului agricol, a crescut simțitor numărul școlilor agricole de diferite grade și numărul institutelor agricole de învățămînt superior. Ca urmare a măsurilor luate numărul elevilor și studenților a crescut considerabil, astfel că agricultura noastră a primit anual un număr din ce în ce mai mare de cadre. În 1958 numărul de specialiști în agricultură cu pregătire superioară a ajuns la 12.333, iar al celor cu pregătire medie la 15.895. Față de peste 12.500 ha cît reveneau în 1938 unui inginer agronom, s-a ajuns în 1958 la o suprafață de cca. 2000 ha, ceea ce înseamnă o creștere de peste 6 ori. Ca urmare a creșterii numărului de specialiști, conducerea unităților agricole socialiste și deservirea lor tehnică s-au îmbunătățit simțitor.

Pornind de la învățătura leninistă că trecerea la socialism a țărănimii muncitoare trebuie să se realizeze pe baza respectării cu strictețe a principiului liberului consimțămînt, partidul nostru a depus eforturi însemnate în direcția ridicării nivelului de conștiință socialistă al maselor țărănești și a combătut și condamnat cu hotărîre orice încălcări ale acestui principiu, considerîndu-le străine politicii partidului și dăunătoare alianței muncitorești-țărănești.

Un rol hotărîtor în ridicarea nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare l-a avut munca politică de fiecare zi desfășurată cu răbdare și perseverență de către organele și organizațiile noastre de partid. Folosirea în munca politică a exemplelor concludente privind avantajele muncii în comun luate din activitatea unităților socialiste înfrățește a constituit un factor de mare importanță în convingerea țărănimii muncitoare asupra superorității marii gospodării socialiste. Vizitarea de către un mare număr de țărani muncitori a colhozurilor sovietice și popularizarea experienței înaintate a agriculturii sovietice au avut de asemenea o puternică înrîurire asupra țărănimii noastre muncitoare, în convingerea ei de a trece la marea gospodărie colectivă. De o foarte mare însemnătate pentru ridicarea nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare au fost măsurile luate de partid pentru culturalizarea maselor.

De la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 au trecut 10 ani. În această perioadă, poporul nostru muncitor, înfăptuind cu avînt politica Partidului Muncitoresc Romîn, politica de construire a socialismului, a obținut succese deosebit de importante în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Prin munca politică desfășurată cu răbdare și perseverență de către organele și organizațiile de partid și de stat și ca urmare a condițiilor create, s-a ajuns ca la jumătatea lunii august 1959 sectorul socialist al agriculturii să dețină peste 70% din suprafața arabilă a țării, cuprinzînd circa 70% din totalul familiilor țărănești. Ritmul transformării socialiste a agriculturii s-a accelerat simțitor în perioada de după cel de al II-lea Congres al partidului ca urmare a traducerii în viață de către oamenii muncii, sub conducerea organizațiilor de partid, a măsurilor stabilite de Congres în domeniul construcției socialiste. În această perioadă sectorul socialist al agriculturii a crescut de 2,3 ori ca număr de unități, de 6,3 ori ca număr de familii și de 4,5 ori ca suprafață agricolă.

Fenomenul caracteristic procesului de transformare socialistă a agriculturii după Congresul al II-lea al P.M.R. îl constituie colectivizarea și cooperativizarea unor raioane și regiuni întregi. Astfel, regiunea Constanța a fost colectivizată în întregime încă din 1957. La 30 iunie 1959 în regiunea Galați, sectorul cooperatist al agriculturii cuprindea 80% din suprafață arabilă cooperativizabilă a regiunii; în regiunea Timișoara 74,4% din suprafață arabilă; în regiunea Iași 71,3%, în regiunea București 71,6%. Rezultate bune s-au obținut și în celelalte regiuni ale țării. Preponderența ca suprafață a sectorului socialist și în formarea fondului central al statului la produsele agricole vegetale ne dovedește că sarcina celui de al II-lea Congres al partidului privind transformarea socialistă a agriculturii a și fost realizată.

Succesele obținute pînă în prezent în transformarea socialistă a agriculturii, apreciate de partid ca reprezentînd „o realizare de însemnătate istorică, o adevărată revoluție care transformă din temelii relațiile social-economice la țară, întregul mod de trai al țărănimii muncitoare, toată înfățișarea satului nostru" (Gh. Gheorghiu-Dej „Cu privire la lucrările celui de al XXI-lea Congres extraordinar al P.C.U.S." Ed pol. 1959 pag. 19) au fost posibile datorită politicii ferme dusă de către partidul nostru în aplicarea principiilor leniniste de reorganizare socialistă a satelor. În această direcție partidul și guvernul au acordat — așa cum am văzut — toată atenția cuvenită creării condițiilor necesare transformării socialiste a agriculturii. În lupta pentru o politică leninistă de transformare socialistă a agriculturii au fost demascate și zdrobite acțiunile dușmănoase ale grupului antipartinic fracționist Pauker-Luca. A fost combătută și lichidată atitudinea de subapreciere a formelor simple în transformarea socialistă a agriculturii și aceea de încălcare a principiilor liberului consimțămînt. În toată perioada de transformare socialistă a agriculturii, partidul nostru a dus și duce la sate o consecventă politică de clasă, demascînd și zdrobind uneltirile dușmanului de clasă, ridicînd în mod permanent vigilența membrilor de partid și a țărănimii muncitoare fără de partid.

Concluzia ce se desprinde din toate cele arătate mai sus este aceea că în procesul de transformare socialistă a agriculturii s-a manifestat cu toată tăria rolul de conducător al partidului și statului nostru socialist, ceea ce și constituie chezășia succeselor obținute pînă în prezent.

★

Lupta partidului nostru pentru lărgirea continuă a sectorului socialist al agriculturii a fost însoțită de o preocupare permanentă pentru consolidarea economico-organizatorică a unităților existente. La Consfătuirea de la Constanța a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii din aprilie 1958, consolidarea economico-organizatorică a unităților socialiste existente a fost pusă ca o condiție principală a mersului nostru înainte în domeniul construcției socialiste la sate. Așa cum se subliniază în documentele consfătuirii, sarcina principală în munca de întărire economico-organizatorică a unităților socialiste existente o constituie dezvoltarea continuă a proprietății obștești, baza creșterii neîntrerupte a bunăstării membrilor lor prin care se realizează o justă îmbinare a intereselor obștești cu interesele individuale ale colectiviștilor, cooperatorilor și întovărășiților. În perioada 1951—1958 valoarea totală a proprietății obștești în G.A.C. a crescut de 11,04 ori, iar valoarea acesteia la 100 ha. teren agricol a crescut cu 87,5%. Pentru aceleași perioade fondul indivizibil al gospodăriilor agricole colective care constituie izvorul principal ce alimentează proprietatea obștească a crescut de 9,01 ori, iar la 100 ha teren agricol a crescut cu 52,2%.

Creșterea valorii proprietății obștești și a fondului indivizibil la 100 ha teren agricol constituie dovada cea mai concludentă a procesului de intensificare a producției agricole din cadrul gospodăriilor colective. Analizînd creșterea fondului indivizibil din G.A.C. pe principalele surse de formare și dezvoltare trebuie arătat că cel mai înalt ritm de creștere se înregistrează la sursele de dezvoltare bazate pe munca în comun a colectiviștilor. Astfel, dacă în 1951 76% din fondul indivizibil provenea din surse ce nu se sprijină pe munca în comun a colectiviștilor, în 1958 această parte scade la 30,9%. În schimb crește partea fondului indivizibil provenit din munca în comun de la 24% la 69,1%. Toate aceste date demonstrează un vădit proces de consolidare a gospodăriilor colective, proces ce se desfășoară în principal pe seama muncii colective și a rezultatelor obținute de către gospodării.

În scopul consolidării lor economico-organizatorice, G.A.C. au acordat o atenție deosebită dezvoltării multilaterale a producției. An de an cresc în gospodăriile colective suprafețele ocupate cu grădini de legume, vie și livezi, plante tehnice, sporesc efectivele de animale și pe această bază se mărește continuu producția globală, veniturile bănești. Astfel, în 1958, cu toate condițiile puțin favorabile agriculturii, veniturile bănești la 100 ha au crescut în G.A.C. cu 60% față de 1955, an cu mult superior din punct de vedere al condițiilor climaterice.

Creșterea suprafețelor ce revin în medie la o G.A.C. a contribuit într-o foarte mare măsură la consolidarea economico-organizatorică a unităților existente, aceasta permițînd gospodăriilor să organizeze o producție mai rațională și să folosească mai judicios mijloacele de producție și forța de muncă. În perioada 1955—1958 suprafața medie a unei G.A.C. a crescut de la 433 ha la 632 ha.

În practica de producție a unităților socialiste din agricultură s-au perfecționat și s-au îmbunătățit în mod continuu formele de organizare și retribuire a muncii, ceea ce a contribuit de asemenea la consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor. Organizarea muncii pe bază de brigăzi permanente de producție și extinderea sistemului de retribuire a muncii nu numai după cantitatea de muncă depusă, ci și după producția obținută, au căpătat în ultimul timp o extindere tot mai mare în gospodăriile noastre colective.

În perioada actuală a reconstrucției socialiste la sate o mare importanță o prezintă întovărășirile agricole, formă deosebit de accesibilă maselor largi ale țărănimii în atragerea lor pe drumul socialismului.

În privința întăririi economico-organizatorice a acestor unități sarcina de căpetenie constă în extinderea muncii în comun la lucrările agricole, precum și crearea și dezvoltarea avutului obștesc — mijloace puternice de sporire a recoltelor și de educare a membrilor întovărășiți în spiritul muncii colective. Convingîndu-se pe baza propriei experiențe asupra foloaselor muncii în comun, pe întinderi mari de teren, cu mijloace mecanizate, an de an tot mai multe întovărășiri agricole trec spre forma superioară a cooperației de producție — gospodăria colectivă.

Pentru procesul de consolidare economico-organizatorică a unităților agricole din cadrul sectorului socialist de o foarte mare însemnătate sînt lucrările Plenarelor C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 și 13—14 iulie 1959. În mod deosebit se pune în fața lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii sarcina sporirii producției, a productivității muncii și a reducerii prețului de cost. Spre un nou și puternic avînt al dezvoltării agriculturii noastre socialiste va duce aplicarea măsurilor preconizate de plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 decembrie 1959. Cele 4,4 miliarde lei investiții acordate agriculturii pentru 1960, înzestrarea acesteia cu încă 10.750 tractoare fizice, 12.000 semănători, 5000 combine și alte mașini agricole, precum și aplicarea măsurile preconizate de partid pentru extinderea suprafețelor însămînțate cu porumb de siloz pînă la 1.000.000 ha. deschid noi perspective agriculturii noastre socialiste.

★

Lărgirea și consolidarea continuă a sectorului socialist al agriculturii a avut și are însemnate urmări politice, economice și sociale în viața satelor noastre, asupra celor mai variate și esențiale aspecte ale prefacerilor revoluționare prin care trece țara noastră. Cea mai importantă urmare a acestui proces constă în întărirea alianței muncitorești-țărănești și în ridicarea acesteia pe o treaptă superioară de dezvoltare.

Dezvoltarea socialismului în agricultură a determinat schimbări esențiale în structura de clasă la sate. Astfel, reconstrucția socialistă a satului a dus la formarea unei țărănimi noi, cooperatiste, care se orientează tot mai mult și în proporții mereu crescînde spre tehnica modernă, spre munca în comun, spre proprietatea socialistă.

Consolidarea orînduirii noastre socialiste în toate domeniile de activitate a făcut posibilă și necesară rezolvarea uneia din sarcinile obligatorii cele mai complexe ale perioadei de trecere de la capitalism la socialism: lichidarea exploatării omului de către om în agricultură. În această privință Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale al R.P.R. din 28 martie 1959 cu privire la lichidarea oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură are o importanță istorică deosebită. În prevederile decretului își găsește expresia modul creator în care partidul nostru a știut să rezolve o problemă atît de complexă cum este aceea a lichidării exploatării omului de către om la sate. Aplicarea prevederilor Decretului lichidează baza economică a luptei de clasă la sate, constituie afirmarea victoriei depline a socialismului asupra relațiilor capitaliste din agricultură și deschide o largă perspectivă accelerării ritmului de transformare socialistă a agriculturii. Prin aplicarea Decretului nu se lichidează însă lupta de clasă, care continuă să existe și să acționeze. Ar fi foarte greșit să considerăm că toți chiaburii vor renunța cu ușurință la vechile lor poziții și că vor înțelege posibilitatea pe care partidul le-o oferă de a se încadra în munca noastră pașnică. Ei vor încerca, chiar lipsiți fiind de baza economică, să întreprindă acțiuni dușmănoase împotriva orînduirii noastre socialiste. Aceasta înseamnă că vigilența oamenilor muncii trebuie să rămînă mereu trează, pentru a putea fi înlăturată orice manifestare dușmănoasă.

Dezvoltarea sectorului socialist în agricultura țării noastre a avut și are urmări din cele mai însemnate asupra gradului și ritmului de creștere a producției agricole. Față de 1948, an premergător marilor transformări sociale revoluționare din agricultura țării, producția globală a agriculturii a crescut în 1958 cu 66,6%, iar raportată la 100 de hectare, creșterea a fost de 69,8%. În legătură cu cele arătate mai sus trebuie subliniat faptul că dezvoltarea sectorului socialist a constituit elementul dinamic hotărîtor în creșterea producției agricole și în mărimea gradului de intensificare a acesteia. Astfel, în 1958 producția medie de grîu la hectar a fost în G.A.S. cu 48% și în G.A.C. cu 27% mai mare față de cea obținută în gospodăriile țărănești individuale. La celelalte culturi creșterile producțiilor medii obținute în G.A.C. față de sectorul individual variază între 8,9% și 79,4%.

Producțiile mai mari obținute pe unitatea de suprafață și pe cap de animal au permis sectorului socialist al agriculturii să aducă o contribuție tot mai mare la formarea fondului central de produse agricole al statului. Astfel, în 1958 sectorul socialist al agriculturii a participat la formarea fondului central cu 60% la grîu-secară, cu aproape 50% la porumb, cu peste 60% la sfecla de zahăr, 46% la floarea-soarelui, cu 57% la cînepă fuior.

Dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii R.P.R. este însoțită în mod nemijlocit de ridicarea nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare cooperatiste și îndeosebi al celei colectiviste. Țărănimea noastră colectivistă se hrănește, se îmbracă și trăiește mult mai bine în comparație nu numai cu situația din trecut, dar și cu cea a țărănimii individuale de astăzi. În 1958, ca urmare a întăririi gospodăriilor colective, a creșterii veniturilor bănești și în natură, consumul colectiviștilor a fost mai mare decît consumul țăranilor cu gospodărie individuală (inclusiv chiaburii) cu 22% la carne și grăsimi, cu 36,3% la făină de grîu și secară, cu 43,7% la zahăr, cu 40,3% la brînzeturi, cu 4,9% la ouă.

Înfăptuirea de adînci transformări revoluționare în relațiile social-economice la sate și în modul de viață al țărănimii muncitoare, în compartimentele esențiale de existență a acesteia, a determinat schimbări radicale în viața culturală și nivelul de conștiință al țăranilor muncitori și îndeosebi al țăranilor colectiviști. Prin munca neobosită a organelor de partid și de stat, analfabetismul — plaga rușinoasă a regimului burghezo-moșieresc a fost deja lichidat în satele țării noastre. Lumina cărții, altădată necunoscută de milioane de țărani muncitori, a pătruns prin grija partidului în cele mai îndepărtate cătune de pe întinsul patriei. În această muncă, intelectualitatea satelor noastre, condusă de partid, și-a făcut pe deplin datoria, dînd dovadă de un profund devotament față de statul democrat-popular.

În anii puterii populare a crescut considerabil numărul școlilor sătești. Dacă în școlile primare sătești existente în 1932—1933 învățau doar 50 % din numărul total al copiilor de școală, astăzi nu există la sate copii în afara școlii. Măsura de generalizare a învățămîntului elementar de 7 ani și în localitățile sătești unde există asemenea școli, vine să aducă o contribuție și mai însemnată la ridicarea nivelului cultural al țărănimii muncitoare.

Organizarea pînă în prezent în mediul rural a unui număr de 153 case raionale de cultură, peste 12.000 cămine culturale și case de citit, peste 11.000 biblioteci, electrificarea unui număr de 2.629 sate, radioficarea unui număr de 1.200 sate, organizarea de conferințe cu caracter politico-educativ, constituirea de cercuri agrozootehnice, vizionarea de filme, răspîndirea ziarelor și revistelor — toate acestea constituie măsuri de mare importanță în înfăptuirea revoluției culturale care se desfășoară în țara noastră, în realizarea de adînci transformări în conștiința și nivelul cultural al țărănimii muncitoare.

★

Realizările mari obținute de poporul nostru în crearea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, în ridicarea continuă a producției agricole și a nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare sînt dovada cea mai edificatoare a justeței liniei politice a partidului nostru la sate, trasată la istorica Plenară a C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949. Aceste realizări spulberă cu desăvîrșire teoria lansată de ideologii burgheziei și moșierimii, după care țărănimea ar fi refractară socialismului și incapabilă să meargă cu hotărîre pe calea marilor transformări sociale.

Țărănimea noastră muncitoare, condusă și îndrumată de partid, pășește cu încredere pe drumul socialismului și se convinge tot mai mult că numai gospodăria colectivă poate să-i asigure o viață îmbelșugată și un trai fericit.

Conf. univ. SABIN NICA

BIBLIOGRAFIE

FR. ENGELS: Problema țărănească în Franța și Germania. K. Marx și Fr. Engels. Opere alese vol. II. ed. II. pag. 473—480.

V. I. LENIN: Cuvîntarea rostită la primul Congres pe întreaga Rusie a secțiilor agrare, comitetelor săracimii și comunelor. Opere vol. 28, pag. 332—343.

V. I. LENIN: Raport asupra muncii la țară. Opere vol. 29 pag. 182—199.

V. I. LENIN: Despre cooperație. Opere vol. 33 pag. 461—469.

** * * Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 asupra sarcinilor P.M.R. în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și transformarea socialistă a agriculturii. (Rezoluții și hotărîri ale C.C. al P.M.R. 1948—1950 — pag. 86—110).*

** * * Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie 1956 cu privire la măsurile pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului în domeniul transformării socialiste a agriculturii. pag. 5—31.*

** * * Rezoluția ședinței plenare a C. C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 — pag. 13—15; 17—20.*

GH. GHEORGHIU-DEJ: Raport de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului E.S.P.L.P. — 1955 — pag. 51—52; 93—117.

GH. GHEORGHIU-DEJ. Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii și pentru sporirea producției agricole. Articole și cuvîntări 1955—1959. pag. 369—396.

GH. GHEORGHIU-DEJ: Expunere la Plenara C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 — Articole și cuvîntări 1955—1959. pag. 552—555.

** * * Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R. pentru lichidarea rămășițelor oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură, în scopul ridicării continue a nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare și al dezvoltării construcției socialiste. Ed. politică — 1959 — pag. 5—14*

GH. GHEORGHIU-DEJ: Raport prezentat la Plenara C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959 — Articole și cuvîntări 1955—1959 — pag. 646—647.

GH. GHEORGHIU-DEJ: A XV aniversare a eliberării României de sub jugul fascist. Scînteia din 23 VIII 1959.

GH. GHEORGHIU-DEJ: Expunere la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 decembrie 1959 — Scînteia din 6 decembrie 1959.

** * * Economia României între 1944—1959 — Ed. Academiei R.P.R. — 1959. pag 361—384 și 419—442.*

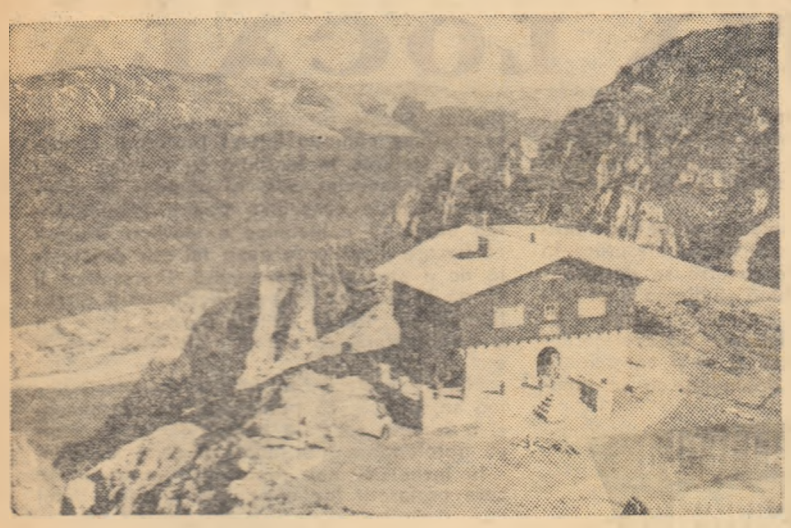

Cabana Caraiman din munţii Bucegi

Turismul de iarnă

Vacanţa de iarnă va oferi în curînd un minunat prilej pentru organizarea de excursii colective cu grupuri de elevi. Munţii, înveşmîntaţi în haină albă de nea, ne îmbie parcă să pornim la drum cu rucsacurile şi schiurile la spinare.

Desigur, la excursiile din timpul iernii vor participa numai elevii claselor mai mari, care au un anumit antrenament în această privinţă.

În condiţiile caracteristice anotimpului în care ne aflăm acum, excursiile trebuie pregătite în mod deosebit, ţinînd seama tocmai de aceste caracteristici. Se ştie că orice drum este mai greu de parcurs iarna decît vara. Drumuri foarte bune în timp de vară devin uneori inaccesibile iarna. De aceea, profesorul care îşi asumă sarcina de conducător al excursiei va trebui să fie nu numai un bun cunoscător al regiunii care urmează să fie vizitată dar şi un specialist al turismului de iarnă. El va trebui în orice caz, să evite traversarea pantelor în partea lor de jos, firul văilor şi locurile situate sub cornişe de zăpadă. Uneori, în locuri mai umblate se găsesc „drumuri de iarnă", bazate pe experienţa populaţiei locale. Aceste drumuri sînt cele mai sigure, fiind deci cele mai recomandabile.

Trebuie acordată grija necesară şi echipamentului excursioniştilor în timp de iarnă. Acesta va fi alcătuit din bocanci şi pantaloni de schi, hanorac, caschetă şi mănuşi impermeabile (îmblănite pe dinăuntru sau îmbrăcate peste o pereche de mănuşi de lînă).

O atenţie deosebită trebuie acordată hranei. Energia organismului consumîndu-se mai repede ca de obicei în timpul mărşăluitului, regimul alimentar al turistului trebuie să fie corespunzător. Se recomandă alimente bogate în calorii, nealterabile, uşor asimilabile şi cu un volum şi o greutate cît mai mică. Alimentarea trebuie făcută des şi în cantităţi mici, pentru asigurarea unei bune asimilări.

Traseul excursiei va fi ales potrivit pregătirii excursioniştilor, posibilităţilor lor fizice şi experienţei lor în drumeţia de iarnă. Deoarece condiţiile specifice anotimpului îngreunează mersul, alegerea unui teren necorespunzător, prea greu, cu multe obstacole de trecut, va avea consecinţe negative, îndepărtîndu-i pe excursioniştii de practicarea turismului, în loc să-i facă să-l îndrăgească. Itinerariul trebuie întocmit din timp, cu grijă. În el vor fi prevăzute: ziua şi ora plecării, mijloacele de transport, traseul, etapele de mers, timpul pentru popasuri, cabanele unde se va înnopta etc. Conducătorul excursiei va trebui să ţină seama că iarna ziua este scurtă şi că se pot produce modificări ale vremii — ceaţă, ninsoare, viscol. În general, sosirea la cabană sau reîntoarcerea în localitatea de unde s-a plecat nu trebuie să aibă loc mai tîrziu de ora 16—17, cînd începe să se întunece.

Excursioniştii se vor orienta după marcajele existente în locurile cele mai frecventate de turişti. Acolo unde marcajele lipsesc, orientarea se face după hartă, cu folosirea elementelor ajutătoare — direcţia cursurilor de apă, vîrfuri caracteristice, stînci, poziţia pădurilor etc. Busola este de asemenea un important mijloc de orientare.

În timpul excursiei disciplina trebuie respectată cu stricteţe, neîndeplinirea sarcinilor date de conducătorul excursiei putînd duce la consecinţe grave.

În afara rolului lor însemnat în călirea organismului, excursiile de iarnă au şi o importantă latură instructiv-educativă. În pregătirea excursiei trebuie de aceea să se ţină seama şi de această latură. Un elev va fi însărcinat să ţină „jurnalul de bord" al expediţiei, altul va fotografia locurile pitoreşti şi va alcătui un album de excursie, altul va nota însemnări cu caracter meteorologic, altul va face observaţii geologice, zoologice ş.a.m.d. Bineînţeles, excursia va avea şi un „sanitar", înzestrat cu o farmacie portativă şi care va cunoaşte măsurile de prim ajutor în caz de rosături, degerături, tăieturi şi alte accidente.

În zilele vacanţei de iarnă, excursiile reprezintă un mijloc excelent de odihnă activă, de călire fizică. Organizarea unor astfel de excursii se va bucura de adeziunea entuziastă a elevilor.

MARIN ZORESCU

Ştiri

ANIVERSARE

La începutul acestei luni cadrele didactice şi elevii de la Complexul şcolar din Bîrlad au sărbătorit împlinirea unui an de existenţă a acestei mari unităţi şcolare.

Festivitatea, care a avut loc în sala teatrului „Victor Ion Popa" din localitate, s-a încheiat cu un program artistic susţinut de cele două formaţii corale, de soliştii vocali şi instrumentali, precum şi de formaţia orchestrală a Complexului.

În aceeaşi zi au avut loc în sala de sport a şcolii competiţii sportive, iar seara un reuşit carnaval al tinereţului.

O DUMINICĂ PLĂCUTĂ

Petrecerea în chip plăcut şi cît mai util a timpului liber de duminică stă în atenţia cadrelor didactice şi a organizaţiei de pionieri de la Şcoala de 7 ani nr. 28 din Cluj.

Nu de mult, într-una din duminici a fost organizat în şcoală un concurs „Drumeţii veseli", după care a avut loc o întrunire tovărăşească a pionierilor. Concursul a avut ca temă „Regiunea Cluj în anii de democraţie populară" şi a contribuit la adîncirea cunoştinţelor elevilor despre regiunea lor, la dezvoltarea admiraţiei pentru marile realizări obţinute de oamenii muncii în anii noştri liberi.

OMAGIU LUI AUREL VLAICU

Cu doi ani în urmă, Şcoala medie din Orăştie a primit numele „Aurel Vlaicu". Elevii cinstesc şi preţuiesc pe cel al cărui nume îl poartă şcoala.

De curînd, cu sprijinul organizaţiei de partid din şcoală, prin contribuţia organizaţiei U.T.M. şi a comitetului de părinţi s-a ridicat în semn de omagiu un bust de bronz al lui A. Vlaicu.

O ŞCOALĂ FRUNTAŞĂ ÎN REALIZAREA DE ECONOMII

La Şcoala de 7 ani din comuna Archita, raionul Sighişoara, munca de educare a copiilor în spiritul economiilor dă rezultate bune. La finele „Săptămînii economiei" în această şcoală s-a înregistrat un mare număr de depunători şi s-a mărit volumul de depuneri. Astfel, din iniţiativa lor şcolarii au realizat economii de aproape 1300 lei. Clasa a V-a a realizat cele mai multe economii.

Ce va publica revista „Natura" în anul 1960

În anul 1960, revista „Natura" va prezenta profesorilor o bogată şi interesantă tematică, menită să-i ajute atît în îmbogăţirea cunoştinţelor de specialitate, cît şi în predarea diferitelor teme.

Astfel, la capitolul rezervat **geologiei** se va continua ciclul de articole cu privire la problemele de stratigrafie prezentate în ordinea erelor geologice. Vor fi publicate de asemenea o serie de articole cu privire la geologia ţării noastre, ţinîndu-se seama de împărţirea teritoriului, pe unităţi geologice structurale. Articolele se vor referi la stratigrafia, tectonica şi substanţele minerale utile ale fiecărei unităţi structurale în parte.

Din domeniul **geografiei** cititorii vor putea urmări o serie de probleme economice şi fizico-geografice cu privire la schimbările survenite pe harta ţării noastre în anii regimului de democraţie populară. Se vor publica studii monografice asupra unor regiuni economice administrative.

De asemenea, revista va continua să scoată în evidenţă realizările economice şi fizico-geografice din Uniunea Sovietică şi ţările lagărului socialist, schimbările din economia mondială, ca şi problemele specifice din geografia ţărilor slab dezvoltate de pe glob.

Vor apărea în acelaşi timp articole privind realizările obţinute în cadrul cercetărilor Anului Geofizic Internaţional, care vor vorbi despre drumul în Cosmos al sateliţilor artificiali şi al rachetelor cosmice sovietice, despre realizări ştiinţifice obţinute cu ajutorul sateliţilor artificiali şi al rachetelor cosmice etc.

In legătură cu problemele de **botanică** se vor prezenta date noi privind sistematica, anatomia şi fiziologia. De asemenea, vor fi prezentate o serie de probleme botanice care au o strînsă legătură cu practica — întrebuinţarea antibioticelor în combaterea diferitelor boli, importanţa cunoaşterii buruienilor şi a metodelor de combatere a acestora etc. Intr o serie de articole va fi reconsiderată activitatea cercetătorilor progresişti în domeniul botanicii din ţara noastră, se vor prezenta o serie de cercetări din alte ţări ş. a.

In domeniul **zoologiei** vor fi prezentate articole legate de cunoaşterea faunei ţării noastre, de fiziologia şi anatomia omului şi animalelor, precum şi unele probleme privind aplicarea în practică a cunoştinţelor de zoologie.

De asemenea, se vor prezenta o serie de articole de **biologie** tratînd probleme ca ontogenia şi filogenia, adaptarea, ereditatea etc.

Revista va introduce în anul 1960 o rubrică pentru profesorii care predau cunoştinţele agricole la şcolile din mediul sătesc. La această rubrică se vor publica articole cu privire la metodele de cultivare şi îngrijire a plantelor în general şi în mod concret pe terenurile experimentale şcolare. Se vor publica totodată scurte materiale cu privire la viaţa unor plante mai puţin tratate în literatura noastră şcolară.

La capitolul rezervat **metodicii şi lucrărilor practice**, pe lîngă analiza unor manuale, pe lîngă publicarea unor articole privind metodica predării şi a unor materiale de popularizare a experienţei şcolilor sovietice în acest domeniu, se va acorda o mare atenţie răspîndirii experienţei pozitive obţinută de profesorii din ţara noastră în activitatea lor practică pe terenul experimental, în laboratoare, la staţiunile meteorologice, în cercuri. Tot la această rubrică se vor da indicaţii cu privire la organizarea lucrărilor practice, a excursiilor şcolare, la folosirea materialului didactic etc.

La capitolul **„Recenzii şi Noutăţi ştiinţifice"** revista va prezenta lucrările de specialitate recent apărute în ţara noastră şi cuceririle cele mai noi ale ştiinţei din ţară şi de peste hotare.

Manuale şcolare apărute în Editura agro-silvică de stat

Dr. V. Creţa: Zooigiena (Manual pentru şcolile de maiştri zootehnişti).

Dr. I. Murgu şi dr. I. Macarie: Patologie veterinară (Manual pentru şcolile de maiştri zootehnişti).

Dr. E. Bogdan: Farmacologie veterinară (Manual pentru şcolile tehnice de maiştri veterinari).

Dr. Xenia Moldoveanu: Creşterea viermilor de mătase (Manual pentru şcolile tehnice de maiştri zootehnişti).

Dr. D. Popovici şi dr. I. Tricu: Controlul alimentelor de origină animală (Manual pentru şcolile tehnice veterinare şi de maiştri veterinari).

Dr. A. Pascu şi dr. E. Şuţeanu: Patologia bolilor interne — cu noţiuni de semiologie (Manual pentru şcolile tehnice veterinare şi de maiştri veterinari).

Lucrările se găsesc în toate librăriile sau se pot procura contra ramburs de la Librăria „Cartea prin Poştă", Bucureşti, Str. Biserica Enei nr. 16.

Geografi naturalişti, elevi şi studenţi!

Abonaţi-vă din timp la revista „NATURA"

Preţul unui abonament este de 24 lei pentru un an şi 12 lei pentru un semestru

CONCURSURI PENTRU OCUPAREA DE POSTURI ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL SUPERIOR

FACULTATEA DE FILOLOGIE A INSTITUTULUI PEDAGOGIC DIN TIMIŞOARA organizează un concurs pentru ocuparea următoarelor posturi:

1) lector la istoria literaturii române vechi şi moderne;

2) lector la educaţia fizică;

3) lector la istoria literaturii române contemporane;

4) asistent la: introducere în literatură, limba română şi istoria literaturii române;

5) asistent la limba rusă — curs-facultativ;

6) şef de cabinet la catedra de limba şi literatura română;

7) preparator la catedra de limbi străine;

8) asistent la curs practic limba germană.

Doritorii vor înainta actele necesare, pînă la data de 5 ianuarie 1960, la secretariatul facultăţii, Str. Gh. Doja, Nr. 11 telefon 12-60

★

INSTITUTUL POLITEHNIC DIN IAŞI anunţă ocuparea prin concurs a unui post de asistent de la catedra de tehnologia substanţelor anorganice, din cadrul Facultăţii de chimie industrială.

Cererile pentru înscrierea la concurs se vor înainta în decurs de o lună de la publicarea prezentei, la rectoratul Institutului politehnic din Iaşi, Calea 23 August Nr. 11, însoţite de următoarele acte: copie legalizată de pe actele de studii; lucrările ştiinţifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activităţii profesionale şi obşteşti, eliberat de instituţia (întreprinderea) la care acesta îşi are funcţia de bază sau recomandarea secţiei de catedră, în cazul cînd candidatul funcţionează în învăţămînt; certificatul de vechime în muncă, eliberat de unitatea în care lucrează; memoriul de activitate didactico-ştiinţifică, semnat de candidat; autobiografia.

Sarcini importante ale organizaţiilor sindicale

(Urmare din pag. 1)

„Timpuri Noi" şi „7 Noiembrie" din Capitală. De asemenea, s-au obţinut rezultate frumoase la secţia serală a Şcolii medii nr. 1 din oraşul Buzău. Desăşurînd, cu sprijinul organizaţiilor sindicale, o neobosită muncă de studiere a metodelor specifice învăţămîntului seral profesorii de la această şcoală au reuşit să-şi organizeze astfel lecţiile încît elevii să-şi însuşească cea mai mare parte din cunoştinţe chiar din timpul predării. Străduindu-se să lege lecţiile de activitatea în producţie a elevilor, ei au reuşit totodată să-i ajute în obţinerea unor importante succese în îndeplinirea sarcinilor de plan în munca lor din producţie.

O altă sarcină importantă ce decurge din documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din 3-5 dec. a.c. pentru muncitorii din învăţămînt este preocuparea pentru antrenarea cadrelor didactice şi a celorlalţi membri de sindicat, ca şi a elevilor, în acţiuni patriotice de participare la sprijinirea unor construcţii de obiective industriale, drumuri, locuinţe, şcoli, lucrări de hidroameliorarii şi electrificări rurale. Multe organizaţii sindicale din învăţămînt mobilizîndu-şi membrii pentru a participa la acţiuni de interes obştesc au contribuit la realizarea de importante economii în bugetul statului. În cursul anului 1960 va începe construirea unor noi localuri de şcoală şi se vor termina cele care sînt în construcţie. Organizaţiile sindicale din şcoli au datoria să sprijine realizarea acestor construcţii la termen şi la un preţ de cost cît mai scăzut.

Buna întreţinere a clădirilor şi efectuarea la timp şi în condiţii bune a reparaţiilor curente şi mijlocii poate mări durata de utilizare a localurilor, sălilor, laboratoarelor, fără să se recurgă la reparaţii capitale. Multe şcoli au căpătat o valoroasă experienţă în această privinţă. Folosind resurse locale pentru efectuarea unor reparaţii, îngrijind bine mobilierul şi clădirile, şcoala medie nr. 5 din Oraşul Stalin şi Şcoala medie nr 1 din Ploieşti, de pildă, au reuşit în această toamnă să facă economii de sute de mii lei la capitolul reparaţii capitale. Organizaţiile sindicale din învăţămînt au datoria ca valorifice toate resursele interne, să ajute la descoperirea posibilităţilor locale care ar putea contribui la buna gospodărire a şcolilor, întreţinerea localurilor şi buna păstrare a mobilierului etc., să dezvolte în rîndurile membrilor de sindicat grija faţă de avutul obştesc, să tragă la răspundere pe toţi cei ce risipesc avutul statului.

Învăţătorii şi profesorii pot contribui la traducerea în viaţă a sarcinilor prevăzute în expunerea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej şi prin intensificarea şi mai buna orientare a activităţii pe care o desfăşoară în rîndurile ţărănimii muncitoare, ca purtători ai cuvîntului partidului în masă. Activitatea lor trebuie să fie îndreptată, sub conducerea organizaţiilor de partid şi cu sprijinul organizaţiilor sindicale, spre mobilizarea oamenilor muncii de la sate în vederea obţinerii unor cantităţi sporite de cereale marfă, de sfeclă de zahăr, de floarea soarelui, în vederea creşterii substanţiale a producţiei animale, prin dezvoltarea culturii porumbului pentru siloz.

Prin munca cultural-educativă de masă pe care o duc organizaţiile sindicale din şcolile săteşti să se urmărească cultivarea în rîndul oamenilor muncii de la sate a atitudinii socialiste faţă de muncă şi grijii faţă de proprietatea obştească, a intransigenţei şi vigilenţei faţă de uneltirile duşmanului de clasă. Organizaţiilor sindicale din şcolile săteşti le revine de asemenea sarcina de a mobiliza pe membrii de sindicat să participe la activitatea căminelor culturale ca promotori ai culturii noi, socialiste, să sprijine cursurile agro-zootehnice pentru ţărănimea muncitoare, să contribuie la organizarea activităţii artistice, căreia să-i orienteze conţinutul astfel ca să ajute la îndeplinirea sarcinilor pe care documentele plenarei le trasează ţărănimii muncitoare.

Plenara C.C. al P.M.R. deschide noi şi luminoase perspective pentru dezvoltarea economiei noastre naţionale, pentru continua ridicare a nivelului de viaţă al oamenilor muncii. Organizaţiile sindicale din şcoli au datoria să depună toate eforturile pentru mobilizarea fiecărui pedagog la traducerea în viaţă a sarcinilor prevăzute în documentele plenarei.

A XX-a sesiune a Comitetului Executiv al F. S. M.

În cursul acestei săptămîni s-au desfășurat la București lucrările celei de-a XX-a sesiuni a Comitetului Executiv al Federației Sindicale Mondiale.

Pe ordinea de zi a sesiunii au figurat următoarele probleme:

1. Activitatea și sarcinile clasei muncitoare, organizațiilor sindicale, Federației Sindicale Mondiale și evoluția situației internaționale.

2. Proiectul de buget pe anul 1960.

3. Stabilirea ordinei de zi a celei de-a XI-a sesiuni a Consiliului General F.S.M.

4. Examinarea cererii de afiliere a Federației sindicatelor din Irak.

Cea de-a XX-a sesiune a Comitetului Executiv al F.S.M. a adoptat o Rezoluție generală; Declarația cu privire la dezarmarea generală și totală și o serie de alte documente.

Apelul adresat oamenilor muncii și sindicatelor din întreaga lume în sprijinul dezarmării

Oameni ai muncii și sindicate din toate țările,

Asigurarea păcii constituie problema cea mai arzătoare și cea mai actuală care se află în centrul preocupării popoarelor. Acumularea de arme nucleare a dus omenirea la situația în care cea mai mică scinteie ar putea aduce distrugerea a milioane de ființe omenești și distrugerea bogățiilor omenirii.

Masele populare și un număr din ce în ce mai mare de oameni de stat înțeleg această situație.

Aprobarea de către 82 de țări a ideii unui plan de dezarmare generală și totală, propus de Uniunea Sovietică, votarea în unanimitate a Rezoluției cu privire la acest punct la cea de-a 14-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. creează posibilități reale de a se pune capăt cursei înarmărilor și amenințării războiului...

Realizarea planului de dezarmare generală și totală și transformarea industriilor de război în industrii de pace, — se spune în apel — ar permite ca resurse uriașe să fie consacrate unor opere ale vieții, îmbunătățirii condițiilor voastre de muncă și de existență.

Miliardele eliberate astfel ar putea fi consacrate unui ajutor sporit acordat țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, pentru a se pune capăt mizeriei și foametei în era atomului și a cuceririi spațiului cosmic.

Dar speranțele voastre nu se vor realiza de la sine. Monopoluri legate de producția de armamente și cercurile militariste se opun dorințelor popoarelor, realizării efective a dezarmării.

Depinde în mare măsură de voi toți, de vigilența voastră și de acțiunea voastră comună ca posibilitățile existente astăzi să devină realitate. Fiecare om al muncii, fiecare sindicat trebuie să lupte activ pentru realizarea acestui vis măreț al omenirii de a se pune capăt poverii înarmărilor și de a se înlătura pentru totdeauna războiul.

În acest spirit, F.S.M. vă cheamă să formați un front unit de luptă, să desfășurați și să consolidați o acțiune permanentă pentru dezarmarea generală și totală.

Înmulțiți inițiativele și formele de acțiune pentru obținerea convocării grabnice a Conferinței la nivel înalt și a unui acord efectiv în problema dezarmării.

În continuare în apel se spune:

Cu prilejul pregătirii și sărbătoririi zilei de 1 Mai 1960 puneți în centrul lozincilor voastre această cerere legitimă a clasei muncitoare și a popoarelor: dezarmarea generală și totală.

Consolidînd unitatea și acțiunea voastră, exprimați-vă dorința de a vedea toate guvernele angajîndu-se cu hotărîre pe singura cale care poate deschide omenirii un viitor al păcii și progresului.

PROFESORII STUDIAZĂ PRODUCȚIA LOCALĂ

din experiența școlii sovietice

Studierea de către profesori a bazelor producției industriale și agricole constituie o cerință imperioasă. Formele și metodele acestui studiu pot fi, desigur, foarte variate.

În școala noastră s-a organizat și funcționează în acest scop un seminar la care participă în special profesorii ce predau disciplinele din ciclul politehnic. Seminarul este menit să ajute profesorilor la buna cunoaștere a întreprinderilor industriale și agricole locale, pentru a stăpini mai deplin și mai concret bazele producției moderne. În orașul nostru se află întreprinderi miniere extractive, o uzină mecanică, o întreprindere de materiale de construcții, o fabrică de mobile și cîteva alte întreprinderi industriale.

Ce sarcini și-a pus în față seminarul?

1) De a da profesorilor o reprezentare concretă cu privire la economia întreprinderilor industriale moderne.

2) De a-i face să cunoască organizarea muncii în întreprinderi, pe muncitorii fruntași din producție și metodele lor de muncă.

3) De a-i familiariza, pe o bază concretă, cu aplicarea în practică a tehnicii, a tehnologiei și a energeticii.

4) De a ajuta profesorilor să folosească cele studiate de ei cu privire la industria locală în scopul ridicării calității învățămîntului, al îmbunătățirii pregătirii politehnice a elevilor.

Una din formele de activitate ale seminarului nostru o constituie lecțiile pe care le citesc în fața profesorilor conducătorii întreprinderilor, lucrătorii din aparatul de partid și din soviete. Aceste lecții privesc probleme de organizare a muncii, se referă la tehnologia, tehnica și energetica aplicate în condițiile muncii din întreprinderile orașului.

În prealabil profesorii se familiarizează cu industria orașului în general și cu perspectivele de dezvoltare a acesteia în viitor, începînd acest studiu cu întreprinderea cea mai mare și mai importantă din oraș. Studierea celorlalte întreprinderi este orientată spre dezvoltarea și aprofundarea cunoștințelor profesorilor în legătură cu cele mai importante secții, conform specificului fiecărei întreprinderi. O mare atenție se acordă studierii economiei întreprinderilor. Participanții la seminar se familiarizează cu problemele gospodăririi chibzuite, ale ridicării productivității muncii și ale scăderii prețului de cost al producției.

O altă formă de studiere a bazelor producției o constituie excursiile profesorilor în întreprinderi. Astfel de excursii se desfășoară de obicei îndată după studierea unei lecții și sub conducerea specialistului care a ținut lecția respectivă. Excursia dă profesorilor prilejul să-și adîncească și să-și consolideze cunoștințele teoretice dobîndite, să se familiarizeze în practică cu utilajul, cu procesele tehnologice de bază, cu organizarea muncii, cu viața colectivului de muncitori din întreprindere. Se organizează excursii în toate întreprinderile importante ale orașului. Pe lîngă aceasta, s-a organizat o excursie la Expoziția industrială regională. Aici profesorii au putut cunoaște multilateral utilajul întreprinderilor industriale din regiune și producția acestora și, de asemenea, noile succese ale industriei.

O mare însemnătate au întîlnirile profesorilor cu muncitorii vestiți, cu fruntașii întreprinderilor. La noi se organizează regulat asemenea întîlniri. În fața profesorilor iau cuvîntul fruntași ai producției de diferite profesii. În cuvîntările lor aceștia vorbesc despre metodele înaintate de muncă, despre activitatea raționalizatorilor, despre regimul de economii etc.

O formă importantă de familiarizare a profesorilor cu bazele producției moderne o constituie și vizionarea filmelor științifice cu conținut politehnic. În cadrul seminarului au fost prezentate numeroase asemenea filme.

În afară de aceasta, în cadrul seminarului au loc și discuții cu privire la materialul studiat. Aceste discuții dau posibilitatea să se clarifice cum au înțeles profesorii cunoștințele studiate în legătură cu o temă sau alta și, în special, cum își propun să folosească aceste cunoștințe pentru îmbunătățirea pregătirii politehnice a elevilor. Desigur că fiecare discuție de acest fel este precedată de o pregătire amănunțită. Profesorilor li se dă în prealabil planul desfășurării discuțiilor, li se cere să viziteze de mai multe ori o întreprindere, să adune materialul necesar etc.

Fiecare profesor, în funcție de specialitatea sa, trebuie să primească, de asemenea, și o sarcină specială pentru o mai temeinică aprofundare individuală a celor studiate.

În încheiere, noi organizăm consfătuiri la care profesorii fac comunicări despre felul cum și-au îndeplinit sarcinile individuale.

Fiecare participant la seminar vizitează individual un anumit timp o întreprindere și studiază mai amănunțit tot ceea ce are legătură directă cu specialitatea lui. Asemenea vizite au loc de obicei în timpul vacanței de vară, deoarece pentru realizarea lor este nevoie de nu mai puțin de două săptămîni.

Noi ne străduim să oglindim și în școală problemele producției locale. În acest scop am trecut la organizarea unui muzeu școlar. În secțiile speciale ale acestui muzeu se găsesc date privind înființarea și dezvoltarea celor mai importante întreprinderi din oraș, sînt prezentate bazele proceselor tehnologice din fiecare întreprindere și producția dată de acestea. Muzeul îi ajută nu numai pe profesori, dar și pe elevi să studieze mai adînc industria locală.

Toate aceste măsuri determină o îmbunătățire simțitoare a calității predării bazelor științelor. Ele dau profesorilor posibilitatea să-și expună cunoștințele nu numai după carte, ci și pe baza unor exemple din viața întreprinderilor locale, să demonstreze aplicarea în practică a legilor științei.

A. JIHAREV
Școala medie nr. 7 din Berezovska
regiunea Sverdlovsk
(din Revista „Politehniceskoie Obucenie" nr. 3, 1959).

R. P. Chineză

Fabricile înființează școli, iar școlile înființează fabrici

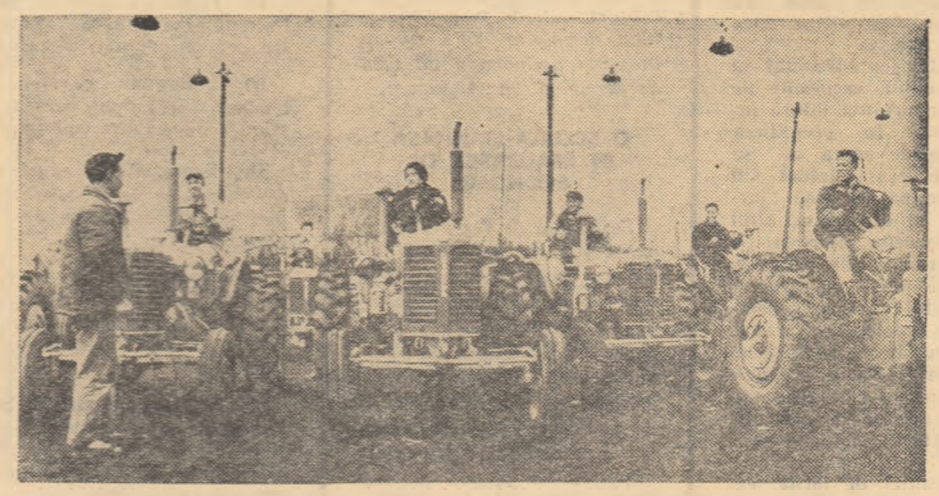

Școala de tractoriști din Șanhai pregătește cadre specializate pentru comunele populare din jurul orașului.

Sub lozinca „Fabricile înființează școli, iar școlile înființează fabrici" se desfășoară în prezent, în Republica Populară Chineză una din cele mai importante acțiuni în scopul îmbinării învățămîntului cu munca în producție.

O dată cu marele salt în producție din anul 1958, s-a impus cu o și mai mare pregnanță necesitatea pregătirii temeinice a viitorilor muncitori și a instruirii și ridicării calificării cadrelor din fabrici și uzine, s-a impus necesitatea participării întregului popor la munca productivă. Sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Chinez învățămîntul s-a orientat spre crearea unui nou tip de intelectuali, a unor muncitori înaintați. În școlile de toate gradele s-a introdus, începînd de anul școlar trecut, un vast program pe principiul „studiem și muncim în același timp". Școlile au înființat ateliere mecanice, furnale de topire a fontei, cuptoare pentru călirea oțelului, fabrici prelucrătoare etc., în cadrul cărora elevii desfășoară o permanentă muncă productivă. Planul de producție al atelierelor și fabricilor înființate de școli este înglobat în planul de stat.

Acțiunea de înființare a unor unități productive pe lîngă școli a luat o mare amploare. La numai cîteva luni de la începerea acestei acțiuni, la sfîrșitul anului trecut, fuseseră înființate 21.504 fabrici și ateliere pe lîngă școlile tehnice și 122.864 fabrici și ateliere pe lîngă școlile medii de cultură generală. Acestea au dat o producție însemnată de fontă, oțel, îngrășăminte chimice, au fabricat strunguri, mașini unelte etc. Este cunoscut astăzi în întreaga Chină recordul stabilit de o școală medie din județul Iancen, provincia Șansi, care a dat o producție de 115 tone de oțel pe zi. Activitatea în cadrul fabricilor de pe lîngă școli reprezintă o rodnică și judicioasă îmbinare a învățămîntului cu munca de construire a socialismului.

Totodată, pentru ridicarea nivelului cultural și profesional al muncitorilor și pentru pregătirea unei noi intelectualități din rîndul muncitorilor, Partidul Comunist Chinez acordă o deosebită atenție învățămîntului pentru oamenii muncii. Fabricile au înființat școli și institute de învățămînt superior pentru muncitori. În anul școlar trecut au funcționat 275.100 asemenea unități de învățămînt, frecventate în timpul liber de 13.515.000 de elevi și studenți. De asemenea, au funcționat 8.450 de școli și institute în care o parte din ziua de muncă este dedicată studiului și o altă parte muncii efective în producție. Acestea au fost frecventate de 1.242.000 elevi și studenți.

Multe uzine și fabrici au un sistem complet de învățămînt, începînd de la cursurile de alfabetizare și pînă la institute de învățămînt superior. Așa, de pildă, pe lîngă Uzinele siderurgice Taiiuan au fost înființate școli de toate gradele care sînt frecventate de peste 13.000 de muncitori. Din 1958 funcționează pentru muncitorii acestor uzine și un institut — institutul de tehnologie Taiiuan — care pregătește ingineri cu o înaltă calificare, buni cunoscători ai procesului de producție al uzinei.

De curînd a început să se extindă inițiativa unor uzine mari din provincia Tilin, în care cursurile școlii elementare sînt organizate de către fiecare secție sau atelier, rămînînd ca direcțiunea să se ocupe îndeaproape de organizarea învățămîntului mediu și superior. În felul acesta cursurile sînt mai strîns legate de producția atelierelor, iar organizarea muncii și a studiului se realizează în condiții mai bune.

Între școlile din cadrul sistemului de învățămînt public, și școlile pentru muncitori înființate de fabrici există o strînsă colaborare. Iată un exemplu concludent. Intreprinderea de gaze a orașului Cianciun a înființat un institut de tehno-chimie, care își desfășoară cursurile în localul Școlii medii nr. 10 din oraș. Intreprinderea a investit 70.000 de iuani pentru construirea atelierelor necesare școlii și a asigurat cu ingineri și tehnicieni conducerea procesului de producție în aceste ateliere. La rîndul ei, școala trimite în fiecare zi 150 de elevi la practică în uzină. Aceștia îi înlocuiesc pe muncitorii care urmează cursurile institutului.

Școlile înființate de către fabrici și fabricile înființate de către școli sînt încă o dovadă a uriașului avînt pe care l-a luat legarea învățămîntului de practică, revoluția culturală în Republica Populară Chineză.

AL. I. V.

INVĂȚĂTORI, PROFESORI, EDUCATOARE!

Abonați-vă la GAZETA INVĂȚĂMINTULUI, Nici un om al școlii fără GAZETA INVĂȚĂMINTULUI! Abonamentele se pot face la oficiile poștale, prin factorii poștali și prin difuzorii voluntari din școli și instituții.

REDACȚIA SI ADMINISTRATIA: București Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii. Abonamente la „GAZETA INVAȚAMINTULUI se fac la toate oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții